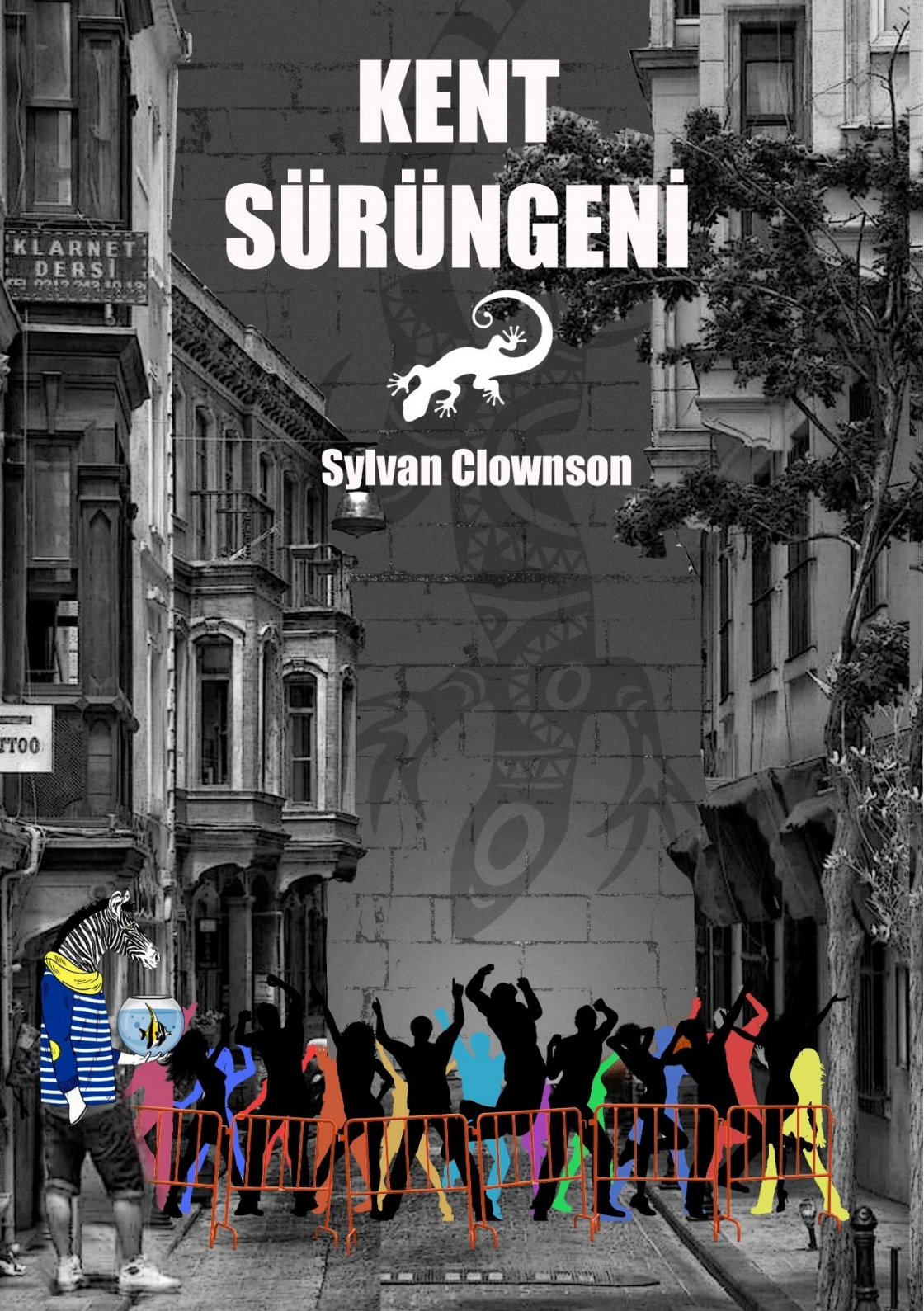

KENT SÜRÜNGENİ

Sylvan Clownson

Bu öyküde bahsi geçen karakterlerin, yerlerin bazı şeylerin isimleri sadece keyfiyetten değiştirilmiş ve gizlenmiş olabilir.

Gerçek olaylara dayanmaktadır.

(her ne kadar ucuz peçeteye yazılmış olsa da) Aha bu da kanıtı:

The image is a screenshot of a newspaper page from SABAH, dated 19.11.2001. The page is titled 'SON DAKİKA' (Last Minute) and 'SANAT' (Art). The main headline is 'Krizle rağmen tiyatro' (Theater despite the crisis). Below the headline is a small photo of a woman, likely the artist mentioned in the article. The text of the article discusses a performance by Tayland asilli ABD'li Rerikrit Tiravaia at Taksim Parkı and TÜYAP Sergi Sarayı. It mentions that the performance will be shown on 4 screens and that Tiravaia has performed in Glasgow before. The article also notes that the performance is free of charge and that the artist is sharing the experience with the audience. The sidebar on the left contains the date '19.11.2001', the newspaper name 'SABAH', and a list of sections: 'SON DAKİKA', 'EDİTÖR', 'YAZARLAR', and 'HABER İNDEKS'. There is also a small yellow icon of a person holding a flower.

SABAH SON DAKİKA
19.11.2001
SABAH
SON DAKİKA
EDİTÖR
YAZARLAR
HABER İNDEKS
bila bla bla

SANAT

Krizle rağmen tiyatro

ÜCRETSİZ FİLM GÖSTERİMİ

Bienaldeki bir başka ilginç performans da Taksim Parkı ve TÜYAP Sergi Sarayı önünde meydana kurulacak 4 ekranda gösterilecek filmler. Tayland asilli ABD'li Rerikrit Tiravaia, daha önce Glasgow'da yaptığı bu performansını bu kez İstanbul'a uygulamış. İstanbul'a yaptığı bir araştırma gezisinde Tepebaşı ve Taksim Parkı'nın en yoğun mekanlar olduğunu belirleyen sanatçı, kuracağı çelik konstrüksiyonlar üzerine 3x4 metre boyutlarındaki dört büyük ekranda 2 Türk 2 de yabancı filmi gösterecek. Filmlerin özelliği, 1-10 Ağustos günleri arasında internetteki Türkçe sitelerdeki anket sonucu belirlenmiş olmaları. Filmler ücretsiz gösterilirken, izleyicilere çay ve kahve de ikram edilecek. Tiravaia, bu projesiyle eski açık hava sinemalarına duyulan özlemi hatırlatırken, bir yandan da paylaşma, birlikte yaşama gibi kavramların önemini ortaya koyuyor.

KENT SÜRÜNGENİ

Sylvan Clownson

1. MACERA

Part 1

Part 1. TeTeRe

“Bugünü unutmamalıyım...”

“Unutsan da sorun olmaz. Kendi doğum gününü unutan tek salak sen değilsindir”

Sez olmalı... Öyle sarhoşum ki... son çare olarak sırtımı TeTeRe’de bir bankın rahatsız tahtalarına dayadım. Özellikle arkalarda, havuza yakın bir banktayım. İçi çalıntı kitapla desteklenmiş çantamı yastıklamış, dudaklarımla zorla tutabildiğim bir sigarayı içmeye çalışıyorum. Yıldızlar bina manzaralı göğümde yerlerindeler. Şehrin yan etkisi olarak varlıklarından emin değilim fakat orada olmaları hoşuma gidiyor.

İyiyim ben fakat biliyorum ki; kanımdaki alkol oranı düşmezse birinin sırtında taksim ilk yardım hastanesine taşınacağım. Bunun için uyumalıyım. Yanımda Sez var. Sez’in şimdiki görevi ölü olmadığımı insanlara anlatmak. Bazen onları duyuyorum. “Çok içti.” Diyor soranlara. Kısa ve net. Ayakucuma oturmuş, sigarasını içiyor. Gelip gidenlerin sesleri var fakat umurumda değiller. Beni bir yerden tanıyan insanlar geliyor. Sıradan insanlar, meraklılar, bir de polis.

“Ne oldu ona?” diyor memur hesap sorar gibi. Bana doğru eğilip sanki üzerime bir gazete örtecekmiş gibi bir hareketle kafama tiksinererek dokunuyor ve ölü olup olmadığımı yokluyor.

“Çok içti. Birazdan ayılır.” Diyor Sez. Sakin.

“Sez, ayakkabılarıma dikkat et!” Diyor ağzım. “Çalıyor orospu çocukları.” Benim için polis yok. Sadece çok hızlı dönen bir topaç gibi devinen midem ve kum rengi 3 yıllık botlarım var. Ayakkabılarımın çalınacağı fikrine iki saat kadar önce Zerdüşt’ü, cepleri falçatayla kesilmiş Cadde’den yalın ayak geçerken gördükten sonra kapıldım. Ayakkabılarımın çalınması gerçekten kötü olurdu diye düşünüyorum. Eve yalınayak dönmek beni korkutuyor. En kötü ihtimal benim kadar sarhoş birini bulup onunkileri çalacağım.

Planım hazır, fakat ayağa kalkamıyorum.

Olayların buraya nasıl geldiğini hatırlıyor Sez. En başından beri yanımda. Ayakucuma oturmuş, kucağında ise öğle vakitlerinde birinin, sırça fanus içinde hediye ettiği siyah çirkin bir balık var.

Ben TeTeRe’de bir bankta gebermek üzereyken en az benim kadar sarhoş lans’la birlikte Oz çıkıp geliyor. “Yine sürüngen modu...” diyor lans beni aşağılayarak. “N’aber lan sürüngenin S. si.?”

“Siktir git başımdan lans.” Diye tersliyorum onu. Gelip karnımın üzerine oturuyor. Elinde duran karton bardaktaki limonlu bar birasını uzatıyor. Saçlarını arkasında toplamış ve yüzünde geberik bir makyaj var. Küçük bir arbededen sonra yerimi kapmayı başarıyor. Kalkıp çalılıklara doğru yürüyorum. Küçük bir mesele. Hemen dönerim.

“Kimin birasını çaldınız yine amk.” Diye tersliyorum lans’ı çalılıkların oradan bağırarak. Amacım az önce söylediklerinin intikamını almak.

“Ne çalcaz olum. Paramız var.” Diyor lans gülerek. Benim yerime çöreklenmiş yatan yılan, çayırdaki yatar gibi bacak bacak üstüne atmış; bez ayakkabılı ayağını sallıyor.

“Konserden geliyoruz.” Diyor Oz.

“O zaman birinin parasını çalmışsınızdır.” Arka cebimde ezilmiş bir samsun paketi var. Şanslıysam içinde pestili çıkmış bir sigara bulabilirim. Sallanırken içmekten daha zor geliyor bunları yapmak.

“O balık ne lan?” Oz fanusa bira damlatmaya çalışıyor.

“S.’in doğum günü bugün. Çok içti.” diyor Sez, Oz’a. Oz’un yüzünde *Aynı bok* ifadesi, elinde aynı limonlu biradan var. “Doğum günüydü bugün. Herkes bira ısmarladı. Şanslı piç. Ayakkabıları çalınacak diye endişelenip beni de başına dikti.”

“Zerdüşt’ü bende gördüm. Yazık lan adama.”

Ians banka uzanmış, John Lennon’la ilgili bir şeyler anlatıyor. Sez onun ayakucunda, fanusa sıkı sıkı sarılmış, bana kimlerin bira ısmarladığını anlatıyor.

“Öğlen 2 de geldik. O saatten beri içiyor. Saat kaç şimdi?”

“Buraya gelmeden önce sekizdi.” Diyor Oz. Hiçbirimizin saati yok.

“16 tane bira içti salak. İkisini ben ısmarladım.” Diyor Sez sırtarak. “Buradan Geçit’e gittik. Gelen giden bira ısmarladı adama. Geneli 70’lik şişe bira.”

“Leş lan onlar. Ben sevmiyorum.” Oz karton bardağı kafasına dikti.

“Köpürtmeden içebilirsen iyidir.” Diyorum bütün bilgeliğim üzerinde.

“Burada mısın bu gece?”

“Benim bir evim var.”

“Güzel yer kapmışın. Ondan sordum.” diyor Ians. “Yine de doğum günün kutlu olsun S.”

Karton bardak bana geçiyor ve limonlu bira midemdeki karmaşada yerini alıyor.

Canı çıkmış sigaramı yakıp, lans'ın kafasına yakın kaldırıma oturuyorum. Gece karanlık. Mevsim geişı olduğundan sokak lambaları geç yanıyor. Az önce uyuyamadığım yarım saatlik süreç beni biraz kendime getirdi. Ayakkabılarım yerinde. lans yerimi çaldı. Sarhoşum ve ondan nefret ediyorum.

Part 2
Köşe Koltuk Heykeli

Part 2. Köşe Koltuk Heykeli

Otelin katlarını sayamıyorum... bu hala sarhoş olduğumu gösterir. Altıncı kat ile yedi arasında sürekli şaşırıyorum. Aslında eve gitmeliydim fakat gece beni burada kalmaya zorluyor. Sanki tesadüfmüşçesine kentin bu izbe yerine bakan belediye 4 süper filmle doğum günümü kutluyor.

“9 da film gösterimi varmış. Aşağıya sahne kuracaklarmış. Dört tane film olacakmış aynı anda.” Oz böyle şeyleri asla kaçırmaz. “Alanın ortasında bi’şey var ya, *köşe koltuk heykeli* gibi, millet üzerinde gitar filan çalıyor. Onun oraya.”

“Nasıl lan?” diyorum. “2 *Süper film birden* gibi 4 film mi?”

“Dörtlü perde kurdular. Eşkiya, Vizontele, Dövüş Kulübü ve Ucuz Roman.” Ians yattığı yerden kalkmadan.

“Eve gidecektik. Seni görünce oturduk. Hem izledim hepsini.” Diyor Oz.

Sez yerinden kalkıp fanusu ellerime tutuşturuyor. “Ben de geçit’e gidiyorum.” diyor. “Winner’la buluşacağım.”

Merdivenlerin bitimindeki betonarme parka belediyenin diktiği garip dörtlü sahneyi görebiliyordum. Son otobüse kadar film izleyip hemen aşağıdaki duraktan binip evime döneceğim.

Planım hazırdı ve rahattım.

“Ben geiyorom yleyse.” Deyip merdivenlere doğru yöneldim. Eve dönüşümü garantilemek adına Sez’e seslendim. “Sez! Gitmeden önce haberleşelim. Buralardayım.” Sez öylesine elini salladı. Kesin beni satacak.

Yürürken bulanık zihnimin bana sunduğu şeyleri düşünüyordum. Mesela evimin yolunu her zaman bulmuşumdur. Otomatik bir refleksle ne olursa olsun ertesı gün yatağımda uyanırım. Nasıl gittiğimi ya da merdivenleri nasıl tırmandığımı hatırlamasam da bi şekilde o yatağa ulaşabiliyorum işte. Sanırım bu bir yetenek.

Balığı sağ elime geçirip, sol elimi cebimde gezdiriyorum. Cebimde buruşmuş yeşil renkli bir otobüs biletim var. Öğrenci bileti dört gündür cebimde. Cebimden geriye kalan tek şey... Son otobüs 9:45 te. Eğer kaırırсам 23:55 deki son metroya yetişebilirim. Onu da kaırırсам otostopa kalmışımdır. Otostop uzun bir yürüyüş demek. Bu kadar sarhoşken otostopa kalmak ise beni Winner’a kadar götürecektir. Winner’a bulaşmadan eve gitmek istiyorum. Gerçekten.

Dövüş Kulübü’nün oynadığı perdenin önündeki yerimi alıp bağdaşımı kuruyorum. Güzel bir merdiven seçmişim. Yaslanabileceğim birde beton saksı... Balığımı yanıma koyup kafamı saksıya dayıyorum. Sarhoşum ve otelin katları benim için çok fazla.

Ben Jack’in kendinden geçmek üzere olan bilinciyim. Ya da buna yakın bir şey...

Gözümü açtığımda Tyler Durden’in kendisine her şeyi açıkladığı sahne oynuyordu. Ben ise yanağımda kurumuş salya, Jack’in filmi anladığı sahnedeki Jack ve otobüsü kaçırdığını anlayan iki farklı adamın ağzından yüksek sesle çıkan iki ‘*hassiktir*’ ifadesinin bileşkesiydim. O koşup Marla’sını kurtarmak için harekete geçerken ben gözümde apağımla oturup kalmıştım. Kurtarmam gereken şu balık dışında kimse yoktu. Yukarı kaldırıp ona baktım. Mutlu görünüyordu. Nasıl mutlu görünmesin ki; sonuçta o bir balık.

Sadece saati ğrenmeliydim. İnsanların sayısı zamanla azalmış,

film başlarken üç sıra önümde oturan dört kişilik grupla aramızda kimse kalmamıştı. Onlara saati sorduğumda yanıtlamak için dönen kızı tanıyorum. Marla...

Değil. Adını hatırlamıyordum. Üç yıl kadar önce bir süre takılmıştık. Amerika'ya gideceğini söylemişti ve Amerika'ya gitmişti.

"23:35..."

"Eyvallah." Metroya yetişme umudumu elimde kendiliğinden sönmüş samsun sigarasıyla birlikte öldürüyordu bu *eyvallah*. "Sen *Şey* miydin? Amerika'ya gidecektin hani." Diye sordum.

"Aaa S. Gelsene." Özenli hareketlerle balığımı alıp onların gruba seğirtiyorum.

"Balık ne alaka ya?" diyor birisi.

"Hediye." Lafı uzatmıyorum.

Şey, Yanındaki siyah poşetten, çevir aç kapaklı bir bira çıkartıp bana uzatıyor. Amerika'ya gitmeyi başarmış marketlerde filan çalışmış. Yurtdışına çıkan herkesten duyabileceğiniz türden hikayeler anlatıyor.

O sırada kafamın içinde kendimle kavga ediyorum.

"*Seni salak! Uyunacak zaman mı?*" Kendimi bir sandalyeye bağlamışım ağzımda bir silah. "*Hayır. Bu filmdi. Offff kafam çok karışık. Siksen yetişemem metroya.*"

Yirmi dakika... Beni Winner'a mecbur eden süre sadece bu kadar azdı işte. Bu sürede metroya yetişmemin imkânı yoktu. Winner'a kalırsan her zaman bir saçmalık çıkar. Bu herkesin bildiği bir kuraldı. Madem saçmalanacak, ben de kalmayı seçtim...

"Başka bira kaldı mı?"

Part 3

PANK!

Part 3. Pank!

Şey ve grubu kibarca izin isteyip kalktılar. Buna gerek yoktu. Sarhoşluğum yerini iğrenç bir ağız tadına bırakıp beni terk etti. Bir şeyler yemeliydim. Biraz sinyal yapıp otelin yanındaki ciğerciden yarım ekmek ciğer kotarabilirsem harika olurdu. Fakat bunun için caddeye çıkmalı, bu saatte cadde bile sakindir. Balığımı alıp Geçit’e doğru ilerliyorum.

Merdivenin zemine kesiştiği karanlık noktada oturan adam Punk Dan. Yanındaki kızları tanımıyorum. Birisi uyuşturucu komasına girmek üzere görünüyor.

“Selam Dan. Nasıl gidiyor?”

“Bok gibi.” Diyor Dan. “Sigaran var mı?” Şey’in giderken bıraktığı sigaralardan birini ona veriyorum. Kendinde görünen kızın yanına oturuyorum. Bela istemiyorum. Tek amacım eve gitmek.

Dan karşımda. Sırtını merdivenin eğimine yaslamış. “Birini öldürecektim neredeyse...” diyor.

“Herkes birilerini öldürüyor Dan. Ben de kendimi öldüreceğim. Sadece bi açığımlı arıyorum.” Kendim için de bi tane yakıyorum. “Eve dönmek için yaptığım plan suya düştü ve sadece bir sigaram kaldı.”

“Öyle değil lan gerçekten öldürüyordum. Son anda aldılar adamın üzerinden beni.” Diyor. Markasını yırttığı şarap şişesini bana uzatıyor. Şişeyi dikip yanımdaki kıza uzatıyorum. “Birinin evinde kalıyorduk.” Diyor Dan.

Gece uzun ve garip. İnsanların sayısı gittikçe azalırken, şişman köpekler geceye doğru uluyorlar. Kızlardan birini merdivenin arka tarafına tinerçilerin zulaladığı battaniyelerin oraya yatırmışız. Arkadaşı yanında uyukluyor. Yerimize dönüyoruz, anlatıyor Dan. Şarap bitmek üzere ve yanımdaki adam, yarım saat önce cinayete teşebbüs etmiş.

“Adam bir sanatçı. Konuşuyorduk, sırayla herkes bayıldı. En son ikimiz kaldık. Bana ilişki teklif etti. Ben de pantolonun zincirini söküp adamın boynuna doladım ve sıktım.”

“Neden yaptın bunu dostum?” diyorum.

“Kimse bu kadar rahat olmamalı.” Diyor sarhoş bilgeliğiyle.

Aslında haklı, kimse bu kadar rahat olmamalıydı. Dan bile. Hatta huzur içinde göğsü bakarken ansızın gelip karnımın üzerine oturan lans bile.

“O balık neyin nesi?” diye sordu bana.

“Hediye...”

“Kim sokaklardan tanıdığı birine neden çirkin bir balık alır ki?” Dan gerçekten şaşırmıştı.

“Benim bir evim var Dan. Balık evim için. Yani sabaha kadar dayanabilirse evime götüreceğim.”

“Niye buradasın?”

“Otobüsü kaçırdım. Otostop için de çok sarhoşum. Winner’a uğrayacağım.”

“Ben olsam Winner’la uğraşacağıma şu sanatçının evinde

kalırdım.”

“Ben Geçit’e gidiyorum Dan. Şarap için sağ ol.”

“Ya ya.” Mırıldanırken elini sallıyor. “Sen ve evin...” Balığımı sarılıp oradan ayrılıyorum.

Öylesine yorgunum ki, sarhoşluğum onun altında ezilip gitmiş. Lanet metroya ulaşmış olsaydım şimdi sıcak yatağımda, huzur içinde sızmış olacaktım.

“Yarın ne yapacaksın?” diye bağıyor Dan. Duymazdan geliyorum ama düşünmeden edemiyorum. Yarın ne yapacağım? Kısa bir düşününce hemen karara varıyorum; yarın umurumda değil. John Lennon da... Sadece yorgunum ve adımlarım beni Geçit’e doğru sürüklüyor.

Geçitten gelen rüzgâr, közde kestane kokusuyla karışıp, Winner’ın sesini kulaklarıma taşıyor. Enerjisi yerinde, sesinden anlıyorum. Bu durum, sabah altıya kadar buradayım demek.

Hay lanet!

PART 4

GEÇİT

Part 4. Geçit

Kestane kokusu, geçitten yukarı doğru yürüdükçe sidik kokusuna dönüştü...

Geçit'i caddeye bağlayan, devlet kontrolünden bağımsız alan yine dolu. Birkaç junkie, sinyalciler, şarapçılar, yoldan geçenler... Evsiz bir adam kalabalığa karışmadan kenardan onları izliyor. Geçit'in geçilen kısmı sokak müzisyenlerine ayrılmış. Öyle olmalı, çünkü sokak müziğinden toplanan para tekele akıyor, az konuşan yaşlı tekel dayıdan alınan şişeler elden ele dolanmakta.

Winner sokak müziğinden geçimini sağlayan bir adam. Bazen kendini kaptırıp esnaf gibi davranır. Gitarlardan birinin kılıfı yere serip üzerine siftah parası koymuş bu kez. İnce mi si kopuk gitar şimdilik duvara yaslı bekliyor. Tanımadığım üç beş kişinin arasında yüksek sesle gülüyor.

Taşa oturmaktan kışında çıkan nasırın hikayesini anlatıyor olmalı. Diye düşünüyorum.

İnsanların gözlerine bakıyorum tek tek. Kırmızı ve kısık gözlerine. Bazıları ıslak bazıları mecburiyetten uykusuz... ve torbalarında yitip giden birer yaşamın depolandığı gözlerine bakıyorum... Aynı gözlere sahibim ve

bu beni rahatsız etmiyor.

Elimde, fanusun içinde bir balıkla sallanarak gelip, Winner'ın yanına oturuyorum.

“Balık ne alaka lan?” Diyor gülümseyerek.

“On saattir benimle birlikte.”

“Ve hala yaşıyor?” yarıdakçılar gülüyorlar. Winner sarhoş kızlardan birine yürüyor.

“Sez'i gördün mü?”

“Semte döneceğini söyledi. Bir saat oluyor.”

Adi Sez...

“Sen ne zaman döneceksin?” Şansımı zorluyorum.

“Belirsiz.” Diyor. “Daha yeni başladım. Para lazım.”

“Takıl sallarım ben seni.”

Bu sabah altı demek. Çok geçmeden gitarını alıp ön tarafa geçti. *Para lazım.* Ordu yeşili yamalı çantamdan bir kitap çıkartıp okumaya çalışıyorum. Tek kelimesini anlamıyorum ama yapacak daha iyi bir şeyim yok. Boynum önüme doğru düşmüş. Biraz kestireceğim.

Eylül kendini hafif bir yağmurla hatırlatıp caddeye dökülüyor. Dükkanların yarısı kapanmış, Saat gece bir falan olmalı. Winner bar çıkışı saatini bekliyor. Barlardan dağılan insanlar geçerken Winner'a ceplerindeki bozuklukları sunacaklar. Biraz daha alkolümüz ve eve dönüş paramız olacak.

Planım bu ama kurallar gereği Winner'a kalırsak işler her zaman sarpa sarar.

Omzuma dokunan el bir kadın enkazına ait. Yine de benim

ellerimden yumuşak.

“Benimle gel.” Diyor gözlerimin içine bakıp gülümseyerek. O an iyi bir teklif gibi görünüyor. Kitabımı çantama tıkip biramı kapıyor ve kal-kıyorum.

Geçit’in yukarısında metruk bir yapı var. Birlikte oraya doğru ge-çiyoruz. Rutubet kokulu izbe bir yer. Niye onunla geldim bilmiyorum. Ba-sit bir iç güdü. Ki iç güdülerimde hep yanılmışımıdır. Kapının önüne geldi-ğimde “Burada bekle.” Diyor. “Bi de arkayı dön.”

“Bir şey yapacaksan en azından yüzüme bakabilmelisin.” Diyo-rum. Maksat espri olsun.

“Sen bilirsin.” Diyor ve pantolonunu indirip çömelıyor. İlk kez bir kadını içerken izliyorum. Durumun garipliğini ancak bir sigara kotarabilir.

“Sigaran var mı?” diye sesleniyorum. Pantolonunun düğmelerini ilikledikten sonra küçük kadını çantasından bir sigara çıkarıp uzatıyor. Hiçbir şey olmamış gibi gelip koluma giriyor.

“Gidebiliriz.”

“Bunu neden yaptın?” diye soruyorum.

“Çişim gelmişti.” Diyor. Söyleyecek bi’şey yok. Kısa bir sessizlik-ten sonra, “tek başıma gitmeye korktum.”

“Bu saatte korkulacak tek şey biziz.” Diyorum sigarayı yakarken.

Birlikte geçit’e dönüyoruz. BDSM filmlerini anımsatan garip du-rum aramızda gizli bir bağ oluşturmuşçasına bir his var içimde.

Part 5 - Cadde

Part 5. Cadde

Bar çıkışı saatlerini hep sevmişimdir. Hem saatin artık 2:20 olduğunu öğrendim hem de evine dönen insanlar sayesinde tekrar içmeye başladık. İnsanlar Winner'ın müziğini bir şekilde seviyorlar. Ben olayın müzikte değil yere yatırılmış kılıfın üzerindeki siftah paralarında olduğunu düşünüyorum. Sonuçta benim için değişen bir durum yok. Hala evime dönemedim.

Gece uzun ve Geçit'in artık bir günaha dönüşmüş bereketi sayesinde sarhoşluğum geri dönmüş. Bir şekilde gülüyorum. Kadınla birlikte bolca sigara sinyalledik. Bir ağrı kesicim bile var. O hala yanımda oturuyor. Bu durum garip yalnızlığımıza geçici bir çözüm gibi görünüyor.

“Biraz yürüyelim mi” diyor kadın. Şişelerimizi alıp caddeye geçiyoruz. Islak taşlar sokak lambalarının etkisiyle parıltıyor. Dükkanlardan çıkarılmış çöpler bir yerlere dayanmış ve her çöp yığınının başında sokak köpekleri yığını dağıtıyorlar. Ordu malı ceketimin omuzlarının ıslanması uzun sürmüyor. Konuşasım yok. Kadın soruyor. “Winner'ı nereden tanıyorsun? Bi işin mi var onunla?”

(Bu soru Winner'ı nerden tanıdığımı hatırlamama sebep oluyor. 92 model bir kartala 6 kişi dolmuşuz. Arka koltukta ortadayım. Tepebaşının yokuşlarında birinin önüne park etmişiz. Winner arabayı çalıştırıyor ve külüstür araç vitesten atıyor. Winner son anda sola kırıp çarpmayı engelliyor fakat önümüze park etmiş olan çok pahalı cipi boydan boya

izerek yokuş aşığı boş viteste kayıyoruz. Winner arabadan inmek istiyor, maksadı hasara bakmak. Yanımda oturan arkadaşı “BAS!” diyor. “GAZLA AMINA KOYAYIM!”

Neler olduğunu anlamadan yokuş aşığı kaptırıyoruz.

“Ne oldu lan?” diyor Winner panikten direksiyon titriyor. Gerçi arabanın titremeyen yeri yok ya neyse.

Çocuğun rengi atmış. “O araba köşedeki ciks mekânın sahibinin arabası olum. Bu külüstür, o arabanın aynası etmez olum. Sikerler bizi.” Diyor çocuk.

“Döveriz olum.” Bir ses kendinden çok emin.

“Nereye dövüyon lan sikik. Adam mafya babası!”

Köşedeki pahalı mekân ve pahalı cip... Winner’ın renginin beyaza döndüğünü görebiliyorum. Piston devinimi artıyor. Ara sokaklara giriyoruz. Yokuş iniyor, başka yokuşlar tırmanıyoruz. Bilmediğim yerlerden geçiyoruz. Fabrikalar, bi ’şeyler... Holivud filmlerini andıran on dakikalık bir kovalamaca sahnesinden sonra cipi çizdiğimiz sokağın köşesinde buluyoruz kendimizi. Cipun başında pahalı takım elbiseli adamlar var. İETT otobüslerinin güzergahından evimize dönüyoruz.)

“Aynı semtte oturuyoruz.” Diyorum

“Beni eve bırakır mısın?” diye soruyor. Kozmik gücün gerçekten işi yok ve sanırım kafayı bana takmış. Tek derdi evine gitmek olan yorgun bir adama başka birini evine bıraktırarak alabildiğine taşak geçiyor. “Evim yakın...”

Kuytu bir sokağa giriyoruz. Sokak öylesine karanlık ki tek ışık perdesi açık evlerden yayılan 60 mumluk ampullerden yayılan ölü sarı... Bir trans, dekoltesini pencereden uzatmış ona sırttan ucuz takım elbiseli, Anadolu gencine kur yapıyor. İş iştir. Bana bulaşmadıkları sürece saygı duyuyorum.

Bu sokağı sevmiyorum. Kötü bir anım var burada. Hoca diye bi herifleydi. Fakat iyi açıdan bakmak gerekirse hayatımızın geri kalanında işime yarayacak bir gerçeği öğrendik. *‘Transseksüellere bulaşma.’*

Madem başladık anlatayım. Hoca, yıllara Anadolu’da dini eğitim görmüş. Arapça filan yazabilen bir adam. Düzgün giyiniyor. Arada geliyor ve cebinde güzelce katlanmış mendile damlattığı tineri kokluyor. Ben mendili hiç öyle güzel katlayamadım. Tineri de hiç denemedim.

Neyse birlikte düşünüyoruz yola. Amacımız ulvi; cadde boyunca yürüyüp sinyal yapacağız. Bir süre sonra hedeflenen miktar toplanıyor fakat en yakın tekel bu sokakta. Hoca bu sokağa hiç girmemiş nasıl bir yer olduğunu bilmiyor. Onu uyarıyorum. “Ne derlerse desinler onlara aldırış etme.” Hoca kafa sallıyor. Fakat anlamamış... Tekel sokağın ortalarında. İlk binayı geçiyoruz. İkinci binanın camından görünen yarı çıplak kadına takılıyor gözleri. Koluna vuruyorum çaktırmadan. Ayıkmiyor. Kadın onu görüyor.

“Yakışıklı!” Kadının gırtlak zoruyla incelttiği sesi, Hocanın yüzündeki kasları geriyor. Köhlüyor.

“Yakışıklı! 5 milyon ver sana iyi bir gece yaşatayım!” diye sesleniyor kadın.

Hoca durur mu yapıştırmış cevabı; “3 milyon ver ben sana güzel bir gece yaşatayım. İbne!”

Evdeki de durmamış olacak ki açık pencereden üzerimize atılan bir ütü Hocanın omuzunda patlıyor. Sonrası hastane filan. Bazen esprilerinizi kendinize saklamanız gerektiğini bilmelisiniz. Hoca bunu o akşam öğrendi. Bir daha da görmedik kendisini. Neyse bu sokağı sevmiyorum ve en acayip günümde yine bu sokaktayım. Demir bir kapının önünde bir kadınla birlikteyim. Çevremde dönen pazarlıklara kulağımı tıkamış, kadının kapıyı açmasını bekliyorum.

“Yukarı gelecek misin?” kadının sesi Hoca’nın belirsiz yüzünü zihnimden siliyor. Tabi ki de yukarı gideceğim ama Cadde’ye çıktığımızdan

beri üzerimde bir eksiklik hissediyorum. Sanki madden hafif fakat manen bir Atlas... Tamam o kadar yoğun değil fakat var bir şey. Neyse... merdivenler dar. Sürünmeden çıkabilecek gibi görünüyor. Tek kişi ancak geçebilir. Ev üçüncü katta. Balığım geliyor aklıma. Siyah çirkin yüküm. Nerede unuttum kim bilir.

“Balığı bulmam gerek.” Diyorum. “Geçitte unutmuş olmalıyım.”

“Ne balığı?” diyor kadın.

Elimle fanus işareti yapıyorum ve “Balık.” Diyorum yorgun suratımla. Demir kapı yüzüme kapanırken, şansıma küfrediyorum. Dan haklıydı. *‘Kim sokaktan tanıdığı birine bir balık hediye eder ki?’* belki o adamı boğma konusunda da haklıydı. Kim bilir...

Güzel bir şans bir balık için mahvetmediğimi düşünüyor olabilirsiniz fakat bildiğim tek şey var:

O gece sevişemedim.

PART 6

RAKI

Part 6. Raki

Geçit'e geri dönüşüm hızlı ve acı vericiydi. Balığı bulsam bile kadının kapısını artık çalamam. Hem güzel bir uykuyu hem de o uykuyu bir kadının yanında uyuma şansını teptim. Ne kadar aptalım!

Sadece uyumak isteyen bir adamın aptal bir balık için rahat bir uyku şansını kaçırmaması... yazılsa kitap olur.

Kozmik gücün parmağı kıcıma gittikçe yaklaşıyor... Bunu Geçit'e vardığımda anlamıştım. Winner taşı tarağı toplayıp gitmiş. Bir rüzgâr Geçit'i kasıp kavuruyor. Kimsecikler yok, sadece koku yoğunluğuna göre kullanılan köşede, cam bir fanusun içinde şaşkın şaşkın yüzen bir balık var. Balığımı alıp yola dökülüyorum. Dan'ı bulamam. Kadına dönemem. Kendimi bir bakkal tabelası gibi hissediyordum. Bir esnaf yakınışı. Sanki söz birliği yapıp bütün arkadaşlarım aynı anda hayatımdan çıkıp gitmiş. Yalnız hissediyorum. Koca caddede, elimde bir fanusla tek başıma yürüyorum. Sonra aniden amacım bana güç veriyor. Kararıma odaklanıyorum. Ne olursa olsun eve gideceğim!

Yalnızlığımı bir kenara bırakıp ticari düşünmeye başlamalıyım. Meyhanelerin bulunduğu kalabalık sokaklara gitmeye karar verdim. Biraz sinyal çekip, yolundan çevirdiğim bir taksiciyle anlaşmaya çalışacaktım. Hayır önce balık yiyecektim! Bana bu kadar yük olduktan sonra onun

türünden intikam almalıydım.

İtiraf ediyorum beni buraya içgüdülerimi etkisi altına almış balık kokusu sürükledi.

Plan hazırdı fakat o kadar açtım ki her şeyi siyah beyaz görüyordum.

Oradaki, çeşitli kafaların arasından el sallayan adam Mentor. Adeta sürünerek yanına gidiyorum.

“Abi ne iş?” diyorum.

“Kolyeye çıktım moruk.” Diyor. “Ne o lan siyah beyaz görünüyorsun.”

“Uzun hikâye abi.” Diyorum. Bitkinim. Kısaca planımdan bahsediyorum.

“Biraz takıl.” Diyor. “Bir iki kolye satarsak ben ayarlarım para işini.”

Abim benim... Burası renkliyen daha güzel. İnsanlar daha hoş. Kalabalık daha cıvı cıvı.

İki sokak arası yürüyoruz.

“Selam. Kolye ister misiniz?” El yapımı, tarçının üzerine guaj boyayla şamanik resimler çizilmiş. Kaplumbağa bilgelik, köpek seks, domuz para demek. Böyle şeyler. Tabi daha mistik. Dalga geçmiyorum. Kolye işi iyidir.

Bir de neden kaplumbağa bilgelik diye hep takılmışımdır. Oysa ki kaplumbağalar benim için hep kusursuz döngüyü sembolize etmiştir. Fakat bu bir iş. İşe kendi fikirlerimizi karıştırmıyoruz.

“Ne satıyorsunuz gençler!” diye bağırdı dayılar masasından bir dayı. Gülümseyerek yanlarına gittik. Kolyeleri ve hikayelerini anlattık. Sunum uzun sürünce dayılardan birisi harika bir fikir sundu.

“Gençler neden oturmuyorsunuz?”

O esnada başka bir dayı avuçlarımdaki fanusu soruyor. Mevzuyu kısaca anlatıyorum. Mentor güzel adam. Sandalye kıyağını görüp artırıyor. Üzerinde dört yapraklı yonca resmi olan kolyeyi yerinden çıkartıp uzatıyor. “Al dayı torununa hediye edersin.”

Bu gece hayatımın en sefil gecesini yaşıyor olabilirim fakat bir kaplumbağa kadar bilge hissediyorum. İşte birisi; Hiçbir iyilik karşılıksız kalmaz. İyilik girişimi de. Bunu garson 35’lik rakıyla birlikte getirdiği ızgara levreğe çatalımı batırırken fark ediyorum.

İntikamın tadı damağımda. Seks hayatımı mahvedişinin intikamını alıyorum, fanustaki balığın karşısında levreği gömerken. Gecemi zıyan eden kozmik güç şimdi de öğüt verir gibi başımı okşuyor.

Üçüncü köprü söylentileri var gündemde. Çevreciler kızgın. “Doğa yok olacak!” diyorlar. “Ağzına sıçacaklar İstanbul’un.” Ama trafik daha önemli. Sonra din sonra siyaset. Dayılar içtikçe coşuyor.

Doydum ve benim için önemli olan şey uyku. Hepsi bana uyar. Bir köprüde uyuyabilirim. Bir camide ya da mecliste. Bir bankta veya bir ATM’nin camekanında diğer evsizlerle birlikte, Birilerine gidebilirim. En kötü ihtimal karakolun önünde kavga çıkartıp polislerin dayağıyla ısınıp nezarette de uyuyabilirim. Aslında uyumak sorun değil. Benim bir evim var ve önceliğim hala değişmedi.

Planım hazır. Rakıyı gömüp kaçacağım. Fakat mevzular uzuyor.

Saat 3:47. Müsaade isteyip kalkıyoruz. Kalkabildiğimiz kadar arttık. Dayılar sağ olsunlar 3 kolye aldılar, 8 kolye parası verip bizi uğurladılar.

Planım hazır ama bir terslik var. Sandalyeden kalkamıyorum. Mentor koluma girip beni kaldırıyor.

Sonrası gerçekten karanlık. Bir iç mekânın merdiveninde sızmışım. Neresi olduğunu hatırlamıyorum. Mentor, kolye tezgahını yanıma

bırakıp bir halaya karışmış. Bir tanesine dokunuyorum. Üzerinde balık resmi var. Kafam yavaş yavaş düşüyor.

Zaman atlaması...

Midemdeki atlamalar.

Beynimin, kafamın içindeki atlamaları.

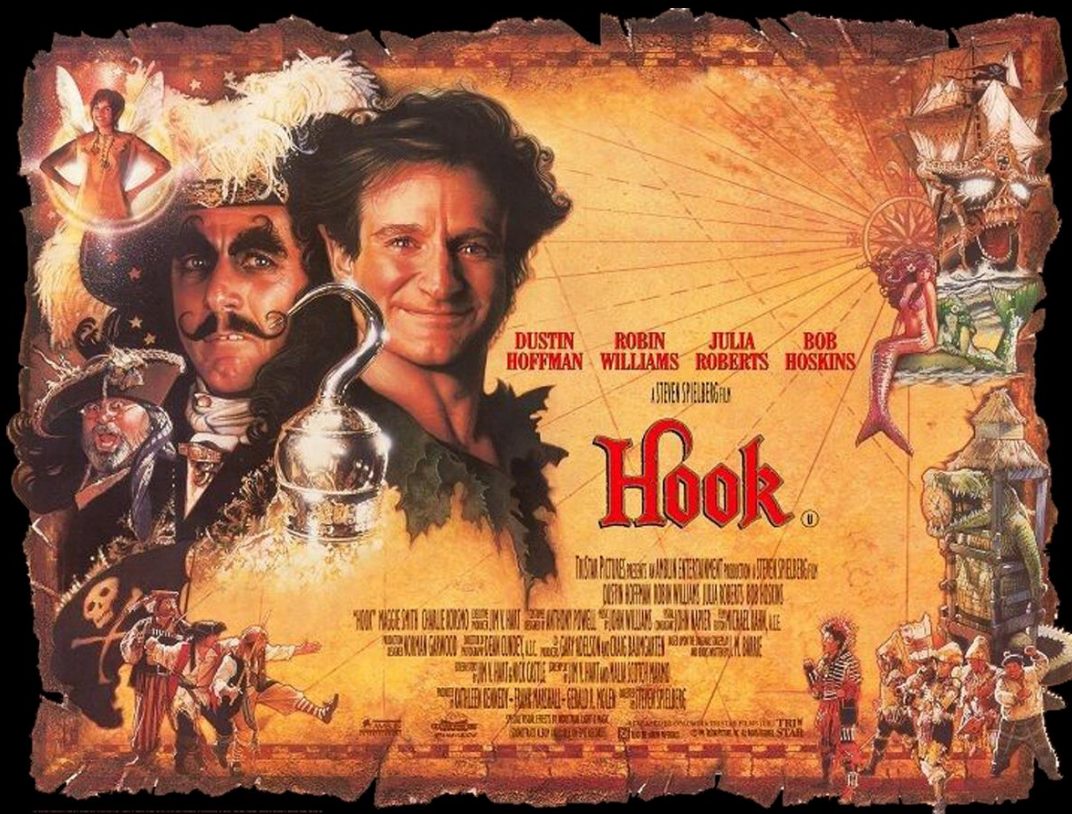
Tünelin oralardayım. Kusuyorum.

...

Zamandan balıktan habersizim.

PART 7

PETER PAN

Part 7. Peter Pan.

Kuleye geldiğimizde gün doğuyordu. Ara sokaklardan birine dalıp, köhne bir binanın merdivenlerini sürünerek çıkışıma hatırlıyorum. Bir şekilde dik çıkamadığımı bir yıl kadar önce kabullendim.

Balık bir şekilde hala yaşıyor. Doğal ortamında, bir balığın bir yılda yaşayacağı eziyetlerin hepsini bir gecede yaşadı. Onu sevmeye başladım.

Ortasındaki kocaman boya kavlâğının altından görünen boya katmanlarıyla, yeşil yağlı boyayla 12 yıl önce boyanmış kilitsiz bir kapının gırcıdayışı. Peter Pan, Kaptan Kanca, bir de yediği kenevir yaprağının etkisiyle tribe girmiş bir kedi. Kedi şu peri olmalı diye düşünüyorum. Işıklar içinde bir çekyat var. Adı kullanılma amacıyla aynı olan eşyaları severim.

Mentor'la birbirimizin ayaklarına bakacak şekilde yatıp, uygar dünya adına birbirimize sırtımızı dönüyoruz.

Bütün planlarım suya düştü, balığım yaşıyor, birazdan uyuyacağım için mutluyum.

Eylül 2016 / İstanbul.

BİRİNCİ MACERANIN SONU

KENT SÜRÜNGENİ

2. macera

sylvan
clownson

The Y2K Nightmare

The nightmare scenario goes like this: It is an instant past midnight, January 1, 2000, and suddenly nothing works. Not ATM's, which have stopped dispensing cash; not credit cards, which are being rejected; not VCR's, which now really are impossible to program. The power in some cities isn't working, either, and that means no heat, lights, or coffee in the morning, not to mention—snooze, snooze, or f— in places with pen either. Bank vaults a saving grace, so for all service

case, it's now impossible to bill the HMO. Traffic is a mess, since no streetlights are working. Trains are running, but their control switches aren't, which is bad news for commuters, unless, of course, you're taking the train, which can't move by ship either. Only the brave or foolhardy are getting on airplanes—but with so many countries degenerating into riots and revolution, it's wiser to stay at home anyway. There are no newspapers to read or movies to go to or welfare checks to cash. Mountains, retires are opening lines saying that their pensions have been canceled.

1999 and ended in 2000. On the Internet, where thousands of Web sites are suggesting how to find God and when to move to the wilderness—the acronym for what's occurring is TERRORISM: The End Of The World As We Know It.

What happens? "Yes," "No," and "Maybe," say the

The News Journal

121st Year, No. 248
Harrisburg, Pa.
©2000, The News Journal Co. A Gannett newspaper

Will the millennium arrive in darkness and chaos as billions of lines of computer code containing two-digit year dates shut down hospitals, banks, police and fire departments, airlines, utilities, the Pentagon, and the White House? The nightmare scenarios are only too possible, ROBERT SAM ANSON discovers as he traces the birth of the Y2K "bug," the folly, greed, and denial that have muffled two decades of warnings from technology experts, and the ominous results of Y2K tests that lay bare the dimensions of a ticking global time bomb

atching the oil shock of 1973-74, hundreds of thousands of business

Week
URDAY Jan. 1, 2000

50¢
HOLIDAY EDITION

REMEMBER

Turn your computer off
before midnight on
12/31/99.

BEST BUY

PIRINCI KISIM

Planet spins its way
into new era, setting
off global jubilee and
easing cyber-worries

MILLENNIUM

ALL BANKS WILL
FOOD SUPPLY
WILL BE DEPLETED
THE STOCK MARKET
WILL CRASH
ELECTRICITY
WILL BE CUT OFF
VEHICLES USING
COMPUTER CHIPS
WILL STOP DEALING
TELEPHONES WILL
CEASE TO FUNCTION.
STATING WORLDWIDE

The Y2K Nightmare

The nightmare scenario goes like this: It is an instant past midnight, January 1, 2000, and suddenly nothing works. Not ATM's, which have stopped dispensing cash; not credit cards, which are being rejected; not VCR's, which now really are impossible to program. The power in some cities isn't working, either, and that means no heat, lights, or coffee in the morning, not to mention—snooze, snooze, or f— in places with pen either. Bank vaults a saving grace, so for all service

case, it's now impossible to bill the HMO. Traffic is a mess, since no streetlights are working. Trains are running, but their control switches aren't, which is bad news for commuters, unless, of course, you're taking the train, which can't move by ship either. Only the brave or foolhardy are getting on airplanes—but with so many countries degenerating into riots and revolution, it's wiser to stay at home anyway. There are no newspapers to read or movies to go to or welfare checks to cash. Mountains, retires are opening lines saying that their pensions have been canceled.

1999 and ended in 2000. On the Internet, where thousands of Web sites are suggesting how to find God and when to move to the wilderness—the acronym for what's occurring is TERRORISM: The End Of The World As We Know It.

Will the millennium arrive in darkness and chaos as billions of lines of computer code containing two-digit year dates shut down hospitals, banks, police and fire departments, airlines, utilities, the Pentagon, and the White House? The nightmare scenarios are only too possible, ROBERT SAM ANSON discovers as he traces the birth of the Y2K "bug," the folly, greed, and denial that have muffled two decades of warnings from technology experts, and the ominous results of Y2K tests that lay bare the dimensions of a ticking global time bomb

matching the oil shock of 1973-74, hundreds of thousands of business

WEEKLY WORLD
NEW
ALSO INSIDE
AR
TEL
FEBRUARY 5, 1999
TI
Only hal
have
field.
And
Cost
million.
olutions
are here
now:
OpenLabs 144

1. Milenyum

Doksanlar, seksenlerin yersiz abartılan akımlarını teknolojik atılımlarla toparlamaya çalışırken geçip gitmiş; ardında yarısı dijital, bir yanı mekanik düşünebilen, kafası karışık bir gençlik bırakmıştı. Ve *Milenyum* dijital kıyamet söylentileriyle kapıdaydı. Her şeyin sonu gelecek, bankalar sıfırlanacak, kimsenin borcu kalmayacaktı. Bütün bilgisayarlar, tarih kısmında 2000 hanesi olmadığı için patlayacak; dünyaya kaos ve anarşi hükmedecekti. Medya böyle düşünüyordu.

Bankada parası olanlar, patronlar ve zenginler endişeliydi. Gelecekte sadece güzel yanları anımsanacak klasik 90s anlayışı fakirin omuzlarında bir yükü. Fakirler ve işçi sınıfı da korkuyordu. Fakat onların korkusu gittikçe artan fiyatlar, işten atılmak, kirayı ödeyememek ve geçim sıkıntısıydı... Kıyamete itiraz eden hiçbir fakir görmemiştim. O fakirlerden biri olarak böyle olduğuna adım gibi eminim. Hem insan eski korkulara arsızdır.

Çakallar her zamanki gibi krizi fırsata çevirme derdindeydi. İrili

ufaklı bir sürü, 2000 ve sonrası için düşünölmüş, kıyamet sonrası hesap makinaları tasarlayıp satmaya başlamışlardı bile. Bunun gibi envai çeşit zimbirtiyı sokak tezgahından, teknoloji devlerinin şaşaalı dükkanlarına varana dek; kapitalin bütün uzuvlarında görebilirdiniz. Biraz film izlemiş, biraz mantığını kullanan, biraz sokakta zaman geçirmiş herkes bilir ki; çakallar inançsızdırlar.

Son günler yaklaştığında insanlar ‘*milenyum*’ un *binyıl* demek olduğunu öğrendiler ve medyanın yarattığı kısa süreli *aspara-kaos* da kahvelerde ağızdan ağıza yayılarak “*Öyle büyütölecek bir şey yokmuş yahu. Binyıl demekmiş milenyum.*” sıradanlığına dönüştü.

Az önce onu kutluyorduk. Yani milenyumun gelişini... Kalabalık hep bir ağızdan geri sayıma başlayınca, tüm varlığımla gerçek olmasını dilediğim dijital kıyametin böyle sıradan bir coşkuyla karşılanmasından rahatsızlık duymuştum. Bana kalsa yer yarılmalıydı. Elektrigi yitirmeliydik yahut insan- lığın 4/3’ü kahrından ölmeliydi. Çalıştığım şirkette kıyamete alıştım. Orada tanıştığım insanlarla geldiğimiz kötü ses sistemine sahip, bu leş mekânda geri saymak, bir beklenti bile olsa; kıyamete saygısızlık gibi geliyordu.

Karşımda zıplayan kız muhasebede çalışıyor. Geldiğimizden beri yanımda zıplıyor. Her sayıda biraz daha yaklaştı. Sıfıra ulaştığımızda alkolün de etkisiyle dudaklarıma yapıştı. “*Demek o kadar kötü değilmış milenyum boşuna kıyamet bekliyormuşum.*” Ben bunu düşünüp kendimi akışa bırakır bırakmaz o, insan şeklindeki bir elektrik süpürgesi misali boynumu içine çekmeye çalıştı.

Bu bilinçsiz ve saçma sonuçlar doğurabilecek soğurma olayı bura- da olmak istemediğim gerçeğini bana sert bir biçimde hatırlatmıştı. Her şey, gözüme anlamsız ve boş göründü. Karşımda saçma sapan zıplayan, sarhoş muhasebeci kızı kenara itip masaya yöneldim. Yarın uyandığında yaptığı şeyden pişmanlık duyacak çünkü farklı insanlarız. Boş uğraşlar için ne enerjim ne de param var. Çünkü kapıya yönelmeden önce cebimdeki paranın 10/9 unu kasaya bıraktım. Para üstü olarak kalan beş milyonumu bana gözleriyle bahşış kutusunu

gösteren kasiyerin önünden kaptım. Boynumdaki ekşi kokulu, ıslak morluğumu ve zıplamaktan şişmiş dalağımı alarak mekânı terk ettim. Dönen başımı Köprü'nün korkuluklarına dayadığım- da hala kıyamet kopmamıştı.

Dışarıdan görüldüğüm kadar üzgün ya da sinirli değilim. Yani sorun bir şekilde bende olmalı. Kıyametin kopmasını öyle inanmadan istemiş olmalıyım ki, ardında hayal kırıklığı bile bırakmadan sönüp gitti. Ve ben insanlığın yeni binyılına 6,5 milyar insanla aynı şekilde, olmadığım biri gibi davranarak girdim. Ve daha da kötüsü zıplıyordum...

Haliç'in sert kış rüzgârı, Zaoli dansının çok kötü bir kopyasını andıran seri sıçrayışlar sırasında terlemiş sırtımı kamçılıyordu. Gömleğimin kol manşetiyle boynumdaki acıyan ıslaklığı silip ceketimi sırtıma geçirdim. Sar- hoştum fakat bu sinir bozucu *emikleme* durumunun kadınlar arasında erotizmden uzak bir 'işaretleme' olduğunun farkına varmayacak kadar değil. Bana kokusunu bıraktı. Mührünü vurdu. Sür-tük beni sahiplendi. Artık onunmuşum gibi davrandı. Fakat umutluyum. Çünkü yarın bunu hatırlamayacak.

- *Siktir! Kesin iz kalacak... Ne vardı o kadar emecek?*

Rüzgâr sırtımda kanlı çizgiler bırakırken annemin sesiyle kendime kızıyordum.

- *Bok vardı o kadar içecek!*

Milenyumun ilk saatlerinde her şeyini kumarda kaybetmiş bir şehirli gibi görünüyorum. Sarhoşum, parasızım ve yeni binyılın eskisinden daha berbat olacağından eminim. Biraz kızgınım çünkü zayıf bir ihtimal bile olsa bir kıyamet istemi bu denli rezil edilmemelidir.

Sanırım biraz dolanıp açılacağım.

KISIM 2

TÜNELİN
SONUNDAKİ
IŞIK

2. Tünel'deki ışık.

“Kuzu yedinci mührü açınca gökte yarım saat kadar sessizlik oldu. Tanrının önünde duran yedi meleği gördüm. Onlara yedi borazan verildi.”
Vahiy 8

Yürümeye başladığımda biraz açılmayı planlıyordum. Otobüs ve metro bitti. Etraf kalabalık otostopla eve dönebilirim. Mezarlığa ka-
pağı atsam bu beş milyon taksiye yeter. Soğuk rüzgâr beni hızla ken-
dime getirirken evime nasıl döneceğimi detaylıca planlıyordum. Alter-
natif üç güzergâh belirlemiştim. Bu üç güzergâh kendi arasında ikişer
alternatife bölünebiliyordu. Yürüyüş, otostop, şans, olasılıklarının ta-
mamını barındıran zorlu bir yolculuk olacaktı. Tam planımı netleştiri-
miş, geceye noktayı koyan sigaramı mazgala fırlatmıştım ki; mutlu, kü-
çük bir kalabalıktan zıplayarak yayılan bir yılbaşı sevincinin, elime ya-
rım şişe ucuz kırmızı şarap tutuşturmasıyla planım suya düştü. İçki var
ve içebiliyorsam sonuna dek devam ederim. (Ne yazık ki bunun saçma
sapan bir tutum olduğunu otuzlu yaşlarıma kadar kavrayamayaca-
ğım.) Anında fikrimi değiştirip yolu uzattım.

Yol insanın kendisiyle kalabilmesi için bir gerekliliktir. Yola düşmekten korkan insanlar kendilerine yabancıdır. Misal ben, kapalı bir dük- kanın önünden geçerken camdaki yansımama bakıp kendimi tanımamıştım. Bu yabancılaşma süreci karakterime uzak, kurumsal bir şirkette çalışmaya başladığımdan beri baş gösteren bir kendine uzaklaşma durumuydu. Kendim dediğim o garip adamdan uzaklaşmak, bir noktada darmadağın ve zayıf temeller üzerine inşa edilmiş hayatımı düzene sokmama yardımcı oluyordu. Ama bu boş koşuşturma mantığımdaki yerini bir türlü sağlamlayamamıştı.

Yeterince kendimle kaldım. Bütün caddeyi kendimle yürüdüm. Şimdi diğer köprünün yokuşundayım sırtım ev yönüne bakıyor, yüzüm yokuşa dönük. Onu defalarca tırmandım. Ayıkken; dinç ve enerjik. Yorgun; ayaklarıma karasular inmişken. Sarhoşluktan yürüyemeyecek haldeyken; sürünerek. Otobüsün içinde, ayakta, demire tutunmuş, dengemi sağlamaya çalışırken. Otomatik kapı gerginliğinde. Taksiyle, motorla ve kamyonetin kasasında... Diğer yolu da aynı kez geçtim fakat bu kadar anım yok. Karar verilmiştir. Yokuşu tırmanacağım. Şişeyi sokak lambasına doğru kaldırıp onu selamlıyorum. Maksadım ne kadar yakıtım kaldığını görmek. Noktayı koyup eve döneceğim. Caddeye çıksam yakıt kolay. Sadece karar veremiyorum.

Madem buraya kadar geldim, eski bir dosta kısa bir ziyaretten zarar çıkmaz diye düşünerek adımlarımı tünele doğru çevirdim. Ardında ben yürüdükçe silinen sekiz üzeri sonsuz bırakarak yokuşu tırmanıyordum. Dostumun adı Sahale. Onu özel kılan garip ismi değil, hikayesi. Sahale, Amerikan yerlilerinin dilinde ‘Doğan’ demek. Kuş olan. Ve Sahale’nin küçük bir kafesi var. Gerçek bir kafes. Orada yatıp kalkıyor. Orada çalışıyor. Öğle yemeğini bir bar masasında yiyor, sigarasını kafesinin önünde içiyor.

Kimseyi arayasım yok. Kimseyle görüşesim yok. Sahale’nin de işi vardır bana bulaşmaz. Cadde kalabalık. Ara sokaklar kalabalık. Kalabalığa çok karışmadan, beni ayıltacak son bir bira içip eve döneceğim. Çivi çiviye söker atasözünü yıllardır bunun gibi durumlar için kendi

çıkarlarıma kullanıp durdum. Daha fazla içmekten başka bir faydasını göremedim.

Tünel'in sonundaki ışık gibi, ara sokaklardan birini aydınlatan bu küçük kafes benim için bir kaçış noktası. Burada geçirdiğim her gece, merdivenlerinde yüksek alkollü bira tükettiğim her gün, kapısının önünde sokağı izleyerek takıldığım her öğle vakti; eve dönmeden önce bu kente koyduğum bir virgül. Virgül çünkü birkaç gün sonra gelip yine bu sokaklarda sürüneceğim. Aslında eskiye nazaran daha iyi durumdayım diyebilirim. Elimde bir fanusla 3 gün sokaklarda sürünüp rezil bir süre geçirdiğim doğum günümün üzerinden üç yıl geçmiş, hayatımda birçok şey değişmişti. O zamanlar akşamdan kalma bir pişmanlıkla ciddi kararlar alıp hayatımı yoluna koymak ve bu düzensiz gidişata dur demek istemiştım. Büyük bir kısmını çok sıkıcı olduğu için değiştirdim, bir kısmından çok zor olduğu için vazgeçtim. Bazılarını başka fikirlerle değiştirmeye çalışırken gerçekleştiremedim. Kalan kısmına ise zaman bulamadım diyelim. İlk kararım bir daha bu kadar içmemekti. Suya düştü. İkincisi param yokken bir daha buraya gelmemekti. Her seferinde param erkenden bitti. Hep eve zar zor döndüm. Aslında hayatımda değişim adına bir şey yapmamış olmam beni rahatsız etmiyordu. Yaptığım en köklü ve uzun süreli değişiklik bir iş bulmak ve hayatımdaki para akışını sinyalden kölelik mertebesine taşımak oldu.

Gündüz patronum için bir piramit inşa ediyor, geceleri ise bana arpa suyuyla yaptıkları ödemeyi tüketiyordum. Yaşantımı devam ettirebilmek dışında pek de başarılı olduğum söylenemez. Hayatımı M.Ö. 2000'lerde yaşıyor oluşumdan nasıl idare ettiğim de anlaşılıyor zaten.

Yeni binyıl bana sağlık huzur ve mutluluk getirmedi ama bir portal açıp beni antik Mısır'a işinladı. Aslında olanların geçen zamanla alakası yok. Değişimi başta bünye kaldırmalı. Bilinç kabullenmeli. Çemberini genişletmeye çalışırken o çemberde boğulan hayatlara, eksiklikleri gidermeye çalışarak tükenen ömürlere tanık oldum. Bu

yüzden arada bir kendime fısıldıyorum; *“Olmuyorsa zorlama. Elindekilerle yetin. Onları güzelleştir.”*

Ama olmuyor. Yeni yıl hayaleti gibi karanlık bir tünele doğru yürü- yorum. Çarşafım cebimde, geçim sıkıntısıyla zincirlenmişim. Bu yokuş, gebermek üzere bir şarap şişesiyle baş başa kalıp düşünmek için oldukça uygun. Ve anlıyorum ki hiçbir şey değişmemiş. Hala yalnızım. Bir balığın ıslak, donuk gözleriyle katıldığı, sadece yem söz konusu olduğunda aramızda bir yakınlığın geliştiği çıkarıcı dostluğundan bile yoksunum. Ve yine bütün paramı bitirdim.

Bu yüzden kendimi Sahale’nin kafesine tıktım. En mantıklısı bu hiçbir yere varmayacak zorlama geceye bir son verip eve dönmek için otostopa başlamak ya da beş milyona tav olacak bir taksiciyle anlaşmaktı. Bunları düşünürken kafese ulaşmışım bile. Merdivenlerin başındaki demir parmaklıkları görebiliyorum. O parmaklıklar hırsızları dışarıda tutmak için mi yoksa Sahale’yi içerde tutmak için mi hiç bilemeyeceğim. Merdivenleri tırmanırken kenardaki süs çalılarına dokunuyorum. Bitkiyle temas beni bir şekilde rahatlatıyor.

Tam tahmin ettiğim gibi, dışarıda dijital kıyametin mahşer kalabalığına rağmen mekândaki 7 masanın sadece üçü dolu ve içeride üç kişi var. Benimle ve Sahale’yle beş ediyoruz. Temiz rakam. Sahale beni görür görmez istihkakımı doldurup masama oturdu.

- *“Bayadır ortalarda yoktun?”* Deyip 70’lik kulplu bardağı önüme doğru iteledi.
- *“Seyrek geliyor. İş güç.”* Bardağı kafama diktim. *“Söylemesi bile saçma geliyor ama mutlu milenyumlar.”*
- *“Sana da. Çalışıyorsun demek?”* Dedi Sahale inanmıyormuş gibi.
- *“Evet. Kırbaç, iplere bağlanmış büyük taşlar, sürekli bir yokuş... Bildiğin çalışmak işte.”*
- *“Bu tabirden sonra inandım.”* Dedi ve elini uzatıp tişörtümün

yakasını çekti. “Hayırdır lan? Kavga mı ettin?”

- “Sapık bir vampir...”

Gülüştük.

- “İşini bitirememiş. Yarına geçer. Kim o? Bizden biri mi?”
- “Şirketten... de aramızda bir durum yok yani.”
- “Şirket? Vay vay... Demek bizim S. artık plazalarda sürünüyor.”
- “Daha temiz zemin. Kaldırımdan daha kaygan.” Dedim kayıtsız. Bardağın dibini neredeyse görmüştüm.
- “Akşam için planın ne?”
- “Eve dönüp sızmak. Dönebilirsem. Yürümeyi gözüm kesmiyor. Bütün paramı da bitirdim.”
- “Para meselesi genel sıkıntı. Çalış çalış hep bir karış.”
- “Para istemeye gelmedim. Olağan virgülümü gerçekleştiriyorum. Sıfırı tükettim yine. Köprüden de o yüzden kaçtım. Hesabın bir kısmını ödeyip kalan yüklü miktarı da boynumdaki morluğun diyeti olarak vampire bıraktım.”
- “Bekle biraz daha. Dükkânı kapatacağım birazdan, çıkar biraz yürürüz. TeTeRe’de bir şeyler buluruz, sinyal filan.” Dedi Sahale.
- “Artık sinyal yapmayacağım. Kendime söz verdim. Hem kıyafetim uygun değil.”
- “Bence insanlar takım elbiseli birine daha çok güvenir.”
- “Parasız kalıp TeTeRe’ye son gittiğimde üç gün buralarda sürtmüş- tüm unuttun mu? Sokak soğuk. Bu havada yürümeyi de gözüm kesmiyor.”

Bir süre sessizce Sahale'nin işlerini bitirmesini bekledim.

- *"Galiba lanetlendim. Bazen eve dönemiyorum."*
- *"Yeme beni moruk." Dedi, yenisini bırakıp boş bardağı almıştı. "Eve gitmen gerekseydi giderdin."*

Belki de haklıydı. Köprünün başından buraya döndüğüm an eve dönmeyeceğimi biliyordum. Zaten her türlü otostop sıkıntısını yaşayacaktım. Ha şimdi ha daha geç saatlerde. Ne fark var ki? Hem geç vakitlerde taksiciler dönüş yolunda oluyor ve beş milyon günü kotara biliyordu. Sahale gerekli hazırlıkları yaptı. Patronuyla hesaplaşıp gizli- den bir şişe kırmızı şarap aşırarak kafesini kilitledi. Şanslıyız ki alkolün sıcaklığıyla dışarı az önceki kadar soğuk gelmiyor.

Asmaların altından, Mescit'i dolduran insanların yanından ara sokakları geçerek yürümeye başladık. Kalabalığı yararak yürürken bir papaz; 1600'lerde, sokaklarda gerçek dini müjdeleyen din adamları gibi siyahlara bürünmüş, takkesi, siyah, karışık sakallarıyla elime bir İncil tutuşturdu. Normalde elime tutuşturulan hiçbir kâğıdı almam. Fakat nedense, birkaç yıldır moda olan "Herald Yani" kelimesinin anlamsızlığının bu din adamıyla bağdaşması sonucu kitabı cebime attım. Ayrıca evet, bedava kitaplara zaafım var.

Her türden insanın oluşturduğu akıntı bizi yol boyunca taşıyıp; adeta bir sabah minibüsü gibi tıklım tıklı barların ve yüksek otellerin yanın- dan geçirerek TeTeRe'nin önüne bıraktı. Zamanında kaldırıma atlamasak kendimizi kim bilir nerede bulacağımızı düşünüyorduk. Kalabalıkta kendimize bir kıcık taş bulup olduğumuz yere çöke- rek, kalabalığı kendimize siper ederek soğuktan korunduk.

- *"Oyunculuk nasıl gidiyor?" Diye sordum.*
- *"Bir mafya dizisi var. Ona hazırlanıyorum ama yaş gibi. Bak doğaçlayım biraz. Karakter için fikrini söyle."*

Cebinden çıkarttığı bir kalemle şarabı açmaya koyuldu. Tıpayı

dikkatlice şişenin içine ittirirken role girmişti bile. Aniden duruşunu dikleştirip, bakışlarını sertleştirdi. Sesini kalınlaştırıp konuşmaya başladı.

- *“Varoшта büyüdüm. Sigara başladığımda on iki yaşındaydım. On altı yaşındayken mahalleden koptum. Köşe başında takılan ağır abiler çoraplarında taşıdıkları sigaralarını, sağa sola bakınarak içerken, ben kule dibinde şarap tıpası çıkartmanın gizemli yöntemlerini deneyimliyordum. Onları görmeliydin. Verimli meralardan beslenen karacalar, aslan var mı diye durup çevresine bakar ya, aynı öyle.”*
- *“Varoş deneyimlemez yaşar.”* Dedim. *“O yaşam tarzı sürekli tetikte olmayı gerektiriyor. Ben o kadar tedirgin yaşayamam.”*
- *“Araya girme. Kaşık götüyle plastik tıpalarda ustaydım. Ayakkabımın bağcığıyla bir şarap açabilirdim. Şişenin dibine vura vura da açabilirim. Baktım bir şeyler açmakta iyiyim, on yedimde kilit açmayı öğrendim. On sekize geldiğimde beni kilitlerini açamayacağım bir yere koydular.”*
- *“Abartma lan. Sen hiç hapse girmedin. “Bir kafeste yaşıyorsun ama o da kendi tercihin.”*
- *“Karnımız doyuyor moruk. Bak şarabımız da var.”*

Gururla açtığı şişeyi yüzüme doğru sallıyor.

- *“Bu şarap son...”* Sonra eve gideceğim. Yine o inanmayan bakış. *“Gerçekten lan.”*

Bütün alan bir festival havasındaydı. Kimse havayı dert etmiyor, dans ediyor, içiyor, eğleniyordu. Devlet bile TeTeRe’yi halka güzel göstermek adına sevimli renklerle donatmıştı. Ekrandaki ve zihindeki soluk rengi gizlemek için istediğiniz renge boyanın, özünüzde grisinizdir. Bunu bütün kalabalığa söylemek istedim.

Şişenin yarısını kazasız belasız gördükten sonra, İans'ın eğik boynu ve suratına yapışmış ölü makyajıyla sallanarak bize doğru yaklaştığını gördüm. Fakat o da ne? Topuklu ayakkabı mı? Bu kadın asla topuklu giymez. Bu makyaj? Kırmızı Ruj mu o? Eskisinden bir karış uzun, gelip bizi karşına aldı ve şarabı ortamıza aldığımız bir eşkenar üçgen oluşturdu.

- *'Sen gelmeden önce matematiksel bir doğruyduk.'* Dedim.
- *'Sizin yapacağınız hesap Bağdat'ı bombalatır.'* Deyip şarabı kafasına dikti. *'Ee, nasıl gidiyor?'*
- *'Milenyumu kutluyoruz ne güzel diğ mi?'* Dedi Sahale.
- *'Bukalemun olduğunu bilmiyordum. Takım elbise filan?'* Bana sataşmazsa rahat edemez.
- *'Her sürüngen bilir ki çok büyük bir şey olmadıkça o reptillian geni seni terk etmez. Bunu kırmızı topuklu ayakkabılarına hatırlatırım.'*

Omzuma bir sağ direk çıkardı. Son yıllarda onunla çok seyrek görüştük ama böylesi bir değışim beklemiyordum. Yumruğa gelirse, bu onun iletişim şekli.

- *"Ne vuruyorsun kızım? İribaştan kurbağaya dönüşen bir prenses gibi karşıma dikilince afalladım biraz."*
- *"Kurbağaya dönüşen bir prensti. O prens hiçbir zaman bir iribaş olmadı."* Dedi Sahale.
- *"Çok şey kaçırmış. Çocukluğunu yaşayamamış yazık."* Dedi İans.
- *"Hayat iribaşken güzel."* Dedim.
- *"Bu iş öpücükle çözülmeyecek kadar karmaşık."* Dedi İans ve bir sağ direk daha çıkarttı.

Öylesine güzeldik ki, o yükseklikten birbirimize baktığımızda

düzgün hayatlar kurma yolunda atılmış çekingeni adımlar görüyorduk. Daha üç yıl önce hepimiz bu sokaklarda avlanan birer kent sürünge- niydik. Şimdi ise yaşamın önümüze sunduğu, seçimlerimizle renklen- dirmeye çalıştığımız yollarda, özümüze uzak; fakat bir o kadar özü- müzden bıkmış bir durumda, bir üçgenin iç açılarını şarapla çarpıyor- duk. Ve sonuç hep aynıydı: *Renkli sineklerin tadı diğerlerinden pek de farklı değil.* Bazen problemler sayılarla çözülmez.

Şarabın dibini birlikte gördük. Sonrakini İans ısmarladı. Sonra- kini çevremizdekiler. Yerinden kımıldamadan iki saatte dört şişe şarap bulabilmek eve dönmeyi zorlaştırıyor. Amacım aklıma gelince ayağa kalkmaya yeltendim fakat bedenim buna henüz hazır olmadığını ki- barca kulağıma fısıldadı. Öyle güzel anlattı ki, kalkmaya kıyamadım.

TeTeRe'ye dair son hatırladığım şey; baştan aşağı İsa'nın ka- nına bulanmış olduğumdu. Bir arabanın üzerine çıkmıştım ve saatler önce papazın elime tutuşturduğu İncil'den bağıra bağıra kopmayan kıyametin ayetlerini okuyordum.

“Melek buhurdanı aldı, sunağın ateşiyle doldurup yeryüzüne attı. Gök gürlemeleri, uğultular işitildi, şimşekler çaktı, yer sarsıldı. Yedi melek ellerindeki borazanı çalmaya hazırlandı. Birincisi borazanı çaldı. Kanla karışık dolu ve ateş oluştu...”

Kalabalık bir güruh beni dinliyordu. Tezahürat ediyor, beni şa- rapla kutsuyorlardı. Gelen her şeyi içtim. İçtikçe daha yüksek sesle okudum. İans ve Sahale aşağıdan gülüyor; beni ve kalabalığı gazlıyor- lardı.

“İkinci melek borazanını çaldı. Alev alev yanan dağ gibi büyük bir kütle denize atıldı...”

İans bir polisin bana doğru geldiğini söyledi. Arabanın üzerin- den inmezsem beni emniyete götürüp çarmıha gerebileceğini ima di- yordu. İsa böyle bir durumda geri adım atmazdı. Ben de atmadım.

“Üçüncüsü borazanını çaldı, gökten meşale gibi yanan bir

yıldız ırmakların ve su pınarlarının üzerine düştü...”

O yıldızın adı Pelin’miş. Hesabı itelediğim kızla aynı isimde.

“Dördüncü melek borazanını çaldı. Güneşin üçte biri, ayın üçte biri, yıldızların üçte biri vuruldu. Sonuç olarak gündüzün ve gecenin üçte biri ışıksız kaldı.”

Polis elindeki copu ayağıma doğru savurdu. Sırf eğlence anlayışımız uyuşmuyor diye birine cop savurmak sadece Romalıların yapacağı bir iş.

“LONGİNUS! Seni Romalı ödle!” diye polise bağırdım. O kadar sinirliydi ki, ona seslendiğimi duymadı. Sinirli insanlar aptaldır. Zeki bile olsalar, sinir anında zekalarına bir ket gelir. Şiddet, bu aptallığın neredeyse kesin sonucudur. Sahale böylesi durumlara alışık olduğundan, polisi sarhoşun tekiyle uğraşmaması konusunda ikna etti. Romalının tek şartı arabanın üzerinden inmem ve başka yere gitmemdi. Bunun üzerine lans koluma girip yüksek sesli kahkahalar eşliğinde beni Geçit’e doğru sürükledi.

“Sonra göğün ortasında uçan bir kartal gördüm!” diye bağırdım. *“Borazanlarını çalacak olan üç meleğin seslerinden yeryüzünde yaşayanların vay haline!”*

ÜÇÜNCÜ KISIM

EVİN YOLUNU
HATIRLAYAN
BİZDEN DEĞİLDİR

3. Evin Yolunu Hatırlayan Bizden Değildir.

Her zaman olduğu gibi, kestane kokusu, geçitten yukarı doğru yürüdükçe kurumuş sidik kokusuna dönüştü...

Ians kolumda beni Winner’a çekiştiriyor.

- “*Winner olmaz.*”

Winner, eve gitme olgusuna karşı bir olumsuzluk. Ona takılırsam yatağımda uyanma isteğine veda etmeliyim. Fakat yeni hayatım adına bu çok önemli. Yeni binyılın ilk gününe yatağımda uyanarak başlamak istiyorum.

Geçit’in kıyısında pençelerini açmış geçen alabalıklardan beslenen bir ayı gibi kalabalıklardan beslenen Winner’ın arkasında kartona oturup, sırtımızı soğuk duvara yasladık. Yarım saat kadar tek kelime etmeden yanaklarımı, burnumu üşüten rüzgârı dinleyerek boş boş sigara içtim. Daha iyi hissediyordum. Önümdeki anlamsız akış, soğuk ve geçitte uğuldayan rüzgâr kulağıma eğlence uğruna ne kadar aptalca davrandığımı sadece iki kelime kullanarak fısıldıyordu. “Evine git.” Galiba bu benim için en iyisiydi.

Ayağa kalkıp, Sahale ve Ians’a “*Eve Gidiyorum.*” dedim ve geçitten aşağı yürümeye başladım. TeTeRe’nin kalabalığında kendime yer açabilmek için milleti omuzlayarak yola ulaştım. Trafik yoğunluğunda soğukta göğsüne yükselen egzoz dumanlarının boğduğu stop lambalarının arasından geçerek yolun karşısında, beni eve götürebilecek aracı gözümde kestirmeye çalışıyordum. En kolay taksilerdir. Lüks arabalar asla durmaz. Fakat bu kez siyah camlı lüks bir araç birkaç metre ötemde fren yaptı. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim.

* * *

Binanın merdivenlerini tırmanırken bir yandan dönen başıma küfür ediyor bir yandan da lans'a sarhoşluğumu övüyordum:

- *'Evin yolunu hatırlayan bizden değildir.'*

lans mı? Şu an anlıyorum ki kesinlikle *'bizden'*im. Çünkü burası benim evim değil. Buraya ne ara geldik bilmiyorum. Son hatırladığım şey tersaneye yakın bir yerde lüks bir araba ve arabanın camı açıldığında yüzüme vuran esrar dumanıydı. Hem lans da burada... Sahale'nin birkaç kat aşağıda kapının girişinde kustuğunu duyabiliyorum. Kahretsin! Ne zaman eve dönmek için ekstra bir çaba sarf etsem kendimi ya sokaklarda, elinde fanus, koştururken yahut metruk bir evde buluyorum. Ne olduğunu sorabileceğimden yahut sorsam bile bir cevap alabileceğimden emin değilim.

lans kapıyı iterek açtı. Kilit dışarıdan bir darbeyle kırılmıştı. İçeri geçtim. Gördüğüm ilk şey çevresi boş şişlerle çevrilmiş, yeşil, kadife kaplı, eski bir koltuktu. lans, ev sahibiyle konuşuyor. Konuşmaları dinliyorum. Ev kıza ait. Kız lans'ın arkadaşı. O zaman sorun yok. Koltuğa doğru süzüldüm. Sırtımı yumuşak ve sıcak koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Tek derdim uyumaktı. Gözümü hafifçe aralayıp ev sahibine baktım, pek oralı değil. Şu an gölgelerin arasında oturuyor. Önünde bir cam parlıyor. Işık yetersiz ve bu mesafeden göremiyorum ama bir çeşit falcı olabilir.

İşte bütün uykum kaçtı. Gözümü açmamam gerektiğini biliyordum. Duvarlardaki boya kavlamış, oluşturduğu abstract dünya uykuyu bilincim- den tamamen sildi. Renk, *Hawaiian blue*. İsmi çağırışımı ve uygulandığı arasındaki fark oldukça büyük ama bu saçma duvar rengi on yıl önce moda olup Türkçeye *'havayimavi'* olarak geçti. Gök yüzüyle ilgili sandılar yıllarca. Ama yeni binyıl yeni bin umut demek. Belki bir şeyler değişir ve düşünmeye üşenen insanlar bir anda bilinç atlayıp bir rengin coğrafi konumu için gururlanmaktan vazgeçerler. Mesela Hollanda turuncusu, mesela Turkuaz.

Fırça izleri o kadar uzun süredir duruyor olmalı ki bazı yerleri

toz tutmuş. Özensiz bir usta çalışmış olmalı, belki de rutubet. Çetin cevizdir. Duvarların anasını ağlatır. Ama önemli olan bu değil. Asıl mesele ben neden bana ait olmayan bu eski duvara bakıyorum? Neden eve dönmedim ve neden, mobilya teknolojisi bu kadar gelişmişken eski koltukların yeni koltuklara nazaran daha rahat olduğunu düşünmekteyim?

Yeşil plastik boyanın altından görülen duvarlarda rutubetin kenevire karışmış kokusunu alabiliyorum. Ortaya çıkan bu rengi sadece reklamı olmayan boya markalarında ve kıvrıkcık saçlı ressamın paletinde görebilirsiniz. Titan beyazı, kral kobra sarısı, kobalt mavisi ve saire... Kendince bir ismi vardır ama ben bilmiyorum. Yarisına kadar beyaz plastik boyayla boyanmış camlardan sızan, sokak lambası sarısının aydınlattığı, boyası kavlamış duvara bakıyorum.

Döküntü bir oda- iç/karanlık... Sanki Matrix filmindeymişim de karşımdaki minderden Morpheus belirip ellerini açacak ve akabinde onunla el yakmaca oynayacağız...

“İçecek misin?” diyor tok bir ses. Bu sesi tanıyorum ama yüzünü de görebilsem hafızam için büyük kolaylık olacak. Aniden sağ tarafımdan, karanlığın içinden bir el bana *bong* uzatıyor. Önce eline sonra gölgelerin arasındaki yüzüne baktım. Şimdi anlaşıldı işte, o gerçekten Morpheus’muş. Ama fildeki değil. Sadece tipi benziyor. Filmdekinin beyaz, otuzlarında, bir baltaya sap olamamış, gözlüğünün sapı olan ve kehanetlere inanmayan bir versiyonu. Karşıdan değil sağdan geldi. Zaten bunu asla bilemezdim. Son gördüğümde bir kebabçıda çalışıyordu. Sanırım işi bırakmış. Şimdi sıra bendeymiş. Öyle söyledi. Kabul ettim.

Belki uzun zamandır sıra bendedir de ben farkına varmamışımdır. Neden bu kadar çok sıra bekledim ki? Hep önümde birileri oldu. Bir şeyler. Belki de yaşitlarıma kıyasla çoktan köşeyi dönmüş olmam gerekiyordu?

Şimdiye kadar çoktan bir işin ucundan tutmuş, pastadaki

payımı mideye indirmiş olmalıydım. Bir arabam ve evim olmalıydı. Zevkli döşenmiş bir yatak odam, oturma odam; kendi kanepelerim, televizyonum, okuma koltuğum, ayaklı lambam, kendi pofuduk terliklerim... ama ben, çirkin bir duvarın karşısında, elimde bong oturmuş, köşeyi dönmüş olmayı düşünüyor, köşede kalmış olmama hayıflanıyorum.

Tamam, çok da ağlamayacağım. Yukarıda saydıklarımın bazılarına sahibim. Ama misal arabam yok, bir arabam olmalı. Bir evim var. Kira, fakat benim olmalı. Bir işim var, idare ediyorum ama daha çok kazandıracak kendi işimi kurmalıyım. Şirketleşmeli, holdingleşmeli, çok uluslu olmalıyım. Biliyorum şu an görüldüğümünden daha farklı bir hayatım var ama sadece nefes alıp ucu ucuna bir şeylere yetebilen bu gidişatı değiştirmeliyim. Bu gidişatı koltuğa gömülüp bonga yumularak yapamayacağımı kurumsal eğitimlerde öğrendim. Eve gitmeliyim. Takım elbisemi askısına asmalı, pijamalarımı üzerime geçirmeliyim. Kendimi evraklara, hiyerarşiye ve prosedürlerin büyüleyici dünyasında boğmalıyım. Metruk bir evde, yeşil bir koltukta, takım elbise ile sızmak isteklerimin hiçbirini karşılamayacak. Harekete geçmenin şu an tam sırası. Kalkıp gerçekten gitmeliyim. Ama sıra bende...

Bir anda zihnimde bir ışık çaktı. *‘Ulan,’* dedim, *‘Ben uzun zaman bekliyorum ama biliyorum ki birileri de beni bekliyor.’* Yaş ilerledikçe insanların benden beklentileri de artıyor. Herkes bir şeyler yapmamı bekliyor... Voleyi vurmamı. İyi bir kafa topuna çıkıp maçın yıldızı olmamı bekliyor.

Sporcu bir yapıya sahip değildim. Onlara söylemedim ama o voleyi vuramayacağımı daha küçük bir çocukken biliyordum. Düşerim diye röveşatadan kaçındım. Düşmeden atılan röveşatanın ne kadar komik görüldüğünü bizzat deneyimledim.

Şimdi bile beni bekliyorlar. Sıranın benden geçmesini... Ama ben yeşil koltuğa çakılmış demir bir kazığım. Númenor işçiliği bir kapıyım, sur duvarıyım, Çin Seddi'yim. Hayır Çin Seddi olmaz. Hiçbir Çinli evini böyle kötü bir yeşille boyamaz çünkü.

Beni bekliyorlar... Uzanıp derin bir nefes alıp sırayı baygın bir vaziyette Morpheus'a geçirmemi istiyorlar. Ama ben trafiği engelleyen aymaz sürücü, lavabo giderini tıkayan saç topağı, kendine aşırı güvenen bek fut- bolcu gibi hissediyorum. İşler ters gidiyor ve kendi kaleme gol üstüne gol atıyorum ve elimde henüz yanmamış bir bongla yeşil sahalarla gömülüyorum.

Morpi beni dürtükledi.

- 'Öldün mü bro?'
- 'Ölmedim moruk. Düşünüyorum.'
- 'Döndürsene.'

Kafamı sol tarafa doğru çeviriyorum, Peter Pan. Sıra ona geçecek ama herif zaten öyle uçmuş ki bana baktığının farkında değil. Morpi sağımda, Sahale ve Ians koltuğumun arkasında bir yer yatağında bayılmışlar. Karşımdaki karanlıkta bir ev sahibemiz; kafasını önüne düşürmüş müzik dinliyor.

Doğrulup ucundaki folyo sarılmış cam parçasını usulca yerinden çıkartıyorum. Sehpanın üzerinde üç ayrı

poşet var. Poşetlerin üçü de yeşil. Duvarlar yeşil, Matrix bana bongun sulu lezzetli bir biftek olduğunu söylüyor. Bir ajanın şarjörüne mermileri yavaşça doldurması gibi malzemeyi uca tıktırıp geri yaslanıyorum. Birazdan, *kayıp zaman** (bkz. KZT¹) yaşayan beynimde birkaç kıvılcım patlayıp beni kendime getirecek. Çünkü çocukluğumdan beri, zararlı şeylerin bana iyi geldiği gibi aptalca bir hisse sahibim. Yeşillikten uzak durdum. Sağlıksız beslendim ve spordan nefret ediyorum.

Çakmak için etrafıma bakınırken fırça izlerinin beyaz kireçte açıkça görüldüğü pencerenin önünde, yarısına kadar dolu cam fanusun içinde siyah bir balığın ters dönmüş olduğunu gördüm. Kendi balığımı aklıma geldi, üzüldüm.

Kalkıp ona yakından bakmak istiyorum ama huzurlu görüntüsü beni bundan alıkoyuyor. Hem yerimden kalkmam, bu rahat koltuğu kaybetme riski ile dolu. Morpi sağımda fırsat kolluyor. Çakal Morpi. Ne diyordum? Balık. Orada, fanusunda, ters ve mutlu görünüyor. Var olması gereken yerden binlerce kilometre uzakta, eski bir evin içindeki en yeni eşya gibi görünen tozlu bir fanusta ters dönmüş her balık mutlu ölür diye düşünüyorum. Muhtemelen ölmeden önce o ifadeyi takınabilmek için şehirde yaşa-

¹ **Kayıp Zaman Teorisi:** Çevirdiğiniz aşırı gereksiz bir mevzunun çevrenizde kibarlıktan susan yahut kendi halinde takılan kişileri geçip sizi bile rahatsız edecek kadar uzaması durumudur. Konunun anlamsızlığı sizi öyle derine çeker ki; gerçeklik hissiniz kayıp zaman süresince kaybolur ve boşlukta; size bu saçma muhabbet esnasında kaybettiğiniz zamanı gösteren bir yan hakem imgesi belirir. Örneğin elindeki tabelada 3 rakamı size hayatınızdan giden 3 dakikayı sembolize eder.

Kaynak: Palyaço Ansiklopedi - Cilt 8 / S.16 - "Ot Jargonu Vol:20"

maktansa, bir fanusta boğulmanın daha makul olduğunu düşünmüştür.

Ben ise şehir denilen fanusta yaşayan bir sürüngenim.
Evimin yolunu unuttum.

Çakmak kimdeydi?

4. Alice on the Minderland.

Çakmak yok. Sehpanın üzerindeki kibrit kutusuna,

içindeki yanmamışlardan en az bir tane çekeceğimden emin olarak uzanıyorum. Üçüncüden sonra sabrım tükeniyor.

“Kibrit ne ulan! 1700 lerde mi yaşıyoruz!”

Sonunda birini yakalayıp, kafasını kutunun kenarına sürterek yakıyorum. Sonra bir neyzen gibi kafamı eğip, dudaklarımı büzüyorum. Birazdan üfleyeceğim şarkı, tüm sevip de neyi sevdiğinden emin olamayanlara gelsin. Tatminsiz orospu çocuklarının kulaklarında çınlasın. Bu çıtırtı ve yalımlar tüm soğukta titremişlerin parmak uçlarını ısıtsın ve saire.

Camın ruhunu içime çektiğimde gırtlığımı yakan his, bütün alevini, süründüğü şehri yıkmak için tüketmiş bir ejderhanın kalan nefesiyle duman püskürmesi gibi... Ciğeri odaya boşaltırken gözüm yine ters dönmüş balığa takılıyor.

Yaşam kırıntısı yok.

Balıktan bahsediyorum. Bu benim son nefesim değil. Henüz değil. Kafam geriye doğru düşerken gözüm tavana yapıştırılmış küçük, altıgen aynalardan birine takılıyor. Kendi kendime mırıldanıyorum.

“Ayna ayna söyle bana... Bu masaldan nasıl kurtulacağım?”

Ayna felsefi sorulara kulak asmayacak kadar kirle kaplı. Kirli bir aynaya uzun süre bakarsanız ayna da size

bakar. Felsefe yapmıyorum. Gerçekten. Başımı geriye atıp aynaya baktığımda gözlerim karşımdaki minderde oturup duman soluyan *dişi ejderhanın* kırmızı gözleriyle karşılaştı. Bana bakıyor.

Garip bir açı... Bunun için tasarlanmadığı açık. Aynanın öte yanın- dan bana doğru bakan kırmızı gözlerin beni rahatsız etmesi gerek fakat gözlerimi kaçıramıyorum. Kuşbakışı, sehpanın üzerine eğilip ağzını cam boruya dayadığında dökülen uzun, siyah saçlarının arasından, sırt pullarını gördüm. Mis gibiyim ve galiba bu ayna öylesine bir tesadüf değil. Olsa olsa iki ejderin çiftleşme seremonisini izleyebileceğim bir belgesel kanalı.

Kanalı değiştiriyorum. Aynı şov farklı bir açıdan... Sırtında bir dövme var. Ensesindeki bir delikten omurgası boyunca inen birkaç tutam saç. Delikten başka bir boyuta çekilmiş, gençlik ve güzellikten beslenen Rapunzel masalının korku filmi tadında bir versiyonu. Delikten aşağı uzanan saçların ucunda kancalar var. Bense küçük siyah bir balığım. Hızla tuzağa sürükleniyorum.

Kafamı hafifçe sağa yatırıp tekrar bakıyorum. Evet, sırtında bir dövme var. Ama bu kez ensesindeki delik hari-kalar diyarına açılan çukur gibi görünüyor. Bense acelesi olan bir tavşanım. Eve gitmem lazımdı fakat geç kaldım. Dişi ejder (İsmi bundan sonra Alice olarak geçecek.) dövmeyi tüm sırt pullarına işlemiş. Ayna küçük, aslında gördüklerim tamamen yeşil rüyalardan ibaret olabilir. Fakat madem evde değilim kafamın bana sunduklarıyla yetineceğim.

Büyük ihtimal biraz fazla doldurdum. Sonrasında iki ejder çıplağız ve hâkî yeşili koltuğun içindeki ormana gömülüyoruz. Evet, kesinleştii, büyük ihtimal bu benim hayal dünyam.

Karşımda; minderin üzerinde, sırtını yastıklarla kapladığı duvara dayamış, ona bakıp neler düşündüğünden habersiz Morpi ile konuşmasın- da teskin arıyor. Morpi onu teskin etmekten uzak; sürekli konuyu köfteye getiriyor. Alice'in yüzünde mutsuz bir ifade var. Mutsuz kadınlar kolay yemler için kolay lokma sanılır. Ben defalarca tüketildiğim için dikkatli davranacağım.

Morpi köfte istiyor. Bayılmamış herkesin canını köfte istetiyor. Morpi'nin parası yok amacı toplanan köftelerden parça parça toplayarak kendine bir yarım kotarmak. Sahale'nin bayıldığını sanıyordum ama köfte bahsi gözlerini aralamış olmalı. *"Ben de yerim."* Hayal gücümün, pencereyi titreten kış rüzgarının ve artık köfteden başka bir şey düşüneyemeyen beynimin bana sunduğu yansıma bir hayal dünyasıydı.

Morpi'nin bir özel gücü var. Bir tür lanet. Karakterine yapışmış, onun yakın çevresinden beslenen bir hayalet. Kendisi ayrıca oluşma yeteneğine sahip. Yan yana yürüyorsunuz bir an bakıyorsunuz ki Morpi gelmiş. Sonra kafanızı çeviriyorsunuz Morpi yok. Üç kere anarsanız gelir. Daha siz ne olduğunu anlamadan şehrin diğer ucunda görülmüştür. Başka bir kentteyken yağmurlu bir günde kapı çalar ve gelen Morpi'dir. Tek gecelik bir kadının yanında uyanmışsındır içeriden gelen tıkırtıları Morpi yapıyordur. Bir sabah saat 6 da

Winner’a uğradım kapıyı Morpi açtı, çayı demlemiş, kahvaltıyı hazırlamıştı. Bir keresinde bad tribe girip matrixin son sahnesini, Morpi olarak görmüştüm. Neredeyse kendimi Morpi’ye dönüştürüp bütün sistemimi çökertecektim.

nasıl yapıyor bilmiyorum bir türlü aklım almıyor beyoğlu’ndan St.Placide’e çıkıyor basmane’dan passy’e İzmir’de 15945’ten soruyorsunuz gitti diyorlar İstanbul’da siyasi polis bile adresini bulamamış.

Bu şiire artık ağlayamıyorum çünkü bana Morpi’yi çağırıştırıyor. Bir şekilde enerjimi emiyor. Ondan kurtulmanın tek yolu ise onu köfteciye göndermek. Köfte gerçekten iyi giderdi.

- ‘Para yok...’ dedi Alice. ‘Bütün paramı torbacıya bıraktım.’
- ‘S. de para var.’ Dedi Sahale uykulu bir mırıltıyla.

Nasıl lan? Elimi cebimde gezdirdim. Her nasılsa bende para var. Bunun cevabını bilen iki kişi ise koltuğumun arkasında benim sanki asla yapamayacağım bir şeymiş gibi görünen bir şeyi yapıyorlar. Sapık zihinlerde farklı bir çağırışım yaratmamak adına; uyuyorlar. En azından köfte bahsi açılana kadar öyle sanıyordum.

- ‘Sahale, nerden buldum lan ben parayı?’ Bir daha

sinyal yapmaya- çağma emindim.

- *'Siktiniz uykumu.'* Deyip doğruldu, mahmur gözlerini ovuşturarak anlatmaya başladı. *'Eve dönüyorum diye gittin. Beş dakika sonra elinde parayı sallayarak geri döndün.'*
- *'Hatırlamıyorum.'*
- *'Tersanenin orda lüks bir araba durmuş. Sana nereye gittiğini sor- muş.'*
- *'Şu dumanlı araba...'* Elim çenemde düşünüyordum. *'Dur bir saniye hatırlıyor gibiyim. Araç durdu. Nereye gittiğimi sordular. Cebimde- ki beş milyona güvenip, Emniyete kadar atsanız yeter. Deyince adam 'emniyete gitme, aynasızlara güven olmaz.'* Demişti. *Sonra taksi için bana para verdi.'*
- *'Sonra?'* Alice'in sesini ilk kez duymuştum. Hikâye mutsuz ev sahibimizin ilgisini çekmiş olmalı. Minderrinden akmış göz makyajıyla bana bakıyor. Yakın zaman içinde ağlamış olmalı. O gözlerde bir sıkıntı var ama yakında çözülür.
- *'Baya bir içtik. Sonrası bende de yok.'* Dedi Sahale.
- *'Şans.'* Dedim, Beş milyon kendime ayırıp kalan parayı Morpi'nin avuçlarına sayarken.
- *'Takım elbise.'* Dedi lans gözlerini açmadan. *'Ye kürküm meselesi. Büyütülecek bir şey yok. Susun da*

uyuyalım.'

- *'Köfte gelince uyandırın ha.'* Sahale sırtını dönüp sanki hiç ara vermemiş gibi uyumaya devam etti. Peter Pan'a baktım. Gözleri ters dönmüş, hala olağan uçuşundaydı. Morpi yarım saat sonra köftelerle gelecek. Belki (o para yetmez ama Morpi bir yolunu bulabilir.) yarın beni Bursa'dan arayıp İskender yemeye karar verdiğini söyleyecek. Yeminler edip borç olduğu hususunda ısrar edecek. Fakat köfte önemli, bu riski göze alacağım. Sonuç olarak sadece Alice ve ben kaldık.
- *'Masaldan çıkmanın yöntemini bulursan bana da söyle.'* Dedi az önce aynayla aramızdaki iletişime tanık olduğunu kastederek.
- *'Sen olsan ne sorardın?'* diye sordum.
- *'Her halde sonsuza dek masalın içinde nasıl kalınacağını sorardım.'* dedi kibar bir öksürükle karışık.
- *'Sonsuzluk diye bir şey yok. Evren, uzay, cennet, sayılar, sonsuza dek uzanan düz çizgiler... Elimizdeki sadece soyut bilgi... Onu elde etmeyi asla başaramayacağız.'* Diye yakındım. *'Şu an elimizdeki tek sonsuzluk içinde süründüğümüz bu kent...'*
- *'Tahmin ettiğimden küçükmüş.'* Dedi.
- *'Onu sen bir de sabah uyanınca gör...'* Dedim.

Yüzündeki ifadenin bir gülümseme olduğundan emin değilim. *‘Erekte bir penis gibi bütün kalabalığı aynı anda sokağa boşalttığında gör. Güneşli bir pazar günü çık ve dolaş. Bak nasıl her yerine yapıyor kalabalık.’*

Bu kez sessizliği ben bozdum.

- *‘Aynanın hikayesi malum. Sonunda kırılıyor. Senin hikayen nedir?’*
- *‘Bir hikayemin olmaması.’* Deyip bir sigara yaktı. Sonra bir anda aklına bir şey gelmiş gibi devam etti. *‘Ya da bekle... Terkediliş erte- sinde 48 saattir aralıksız içiyor oluşum bir hikâye sayılır mı?’*
- *‘Zorlarsan bir şeyler çıkar...’*
- *‘O zaman siktir edelim.’*
- *‘Siktir edelim.’*

Elini *‘ŞEREF’* der gibi bana doğru kaldırmıştı. Aynı şekilde karşılık verdim. Geriye yaslandı ve tavandaki aynayı izlemeye başladı.

- *‘Neden tavanda ayna var?’*
- *‘Dekoratif olacağını düşünmüştük ama ilk on saatin sonunda onun bir portal olduğunu keşfettim.’* dedi gözlerini tavandan ayırmadan.
- *‘Bence bir çukura benziyor.’* dedim. *‘Her baktığımda*

baş aşağı düşüyor gibi hissediyorum.'

- *'Çukur zeminde olur. Tavandaysa portaldır.'* Dedi gözlerini ağır ağır kırparak.
- *'Diyelim ki bir portal, nereye açıldığını biliyor musun?'* diye sordum.
- *'Belki üçüncü günün sonunda oraya sığacak kadar küçülürüm.'* Dedi. Moralsizliğini bonga abanarak yaptıştırmaya çalışıyordu. *'San- ki yeterince küçülmemişim gibi.'* Öfkeli mırıltısını duyduğumu ona çaktırmadım. Kısa bir sessizlikten sonra dökülmeye başladı. *'Doğrusunu söylemek gerekirse beni terk edip giden piçle birlikte yapıştırmıştık onları tavana. Onu sökmeye yeltendim fakat hiç o kadar ayılamadım. Yeni bir şeyler yapmak, yeni bir şeyler yaşamak için bir sebep bulamıyorum.'*

Malzemeyi ateşlerken, mutsuzluğunu sentetik uyuşturucuyla geçiştirmeye çalışan Alice'i berbatlıklar diyarına sürükleyen ayna hakkında düşünüyordum.

- *'O bir portalmış.'* Diye kabullendim. *'Nirvana'nın göt çakrasına açılıyor olabilir. Bu da seni yolun başında bir keşiş yapar Alice. Oradan geçmeyi başarsan yeterince içmiş olacaksın. İşte sana yeni bir hedef. Ve yeni bir başlangıç için sebep.'*

Bir motivasyon konuşması yapmayı planlamamıştım. Fakat işe yaramış gibi görünüyordu. Yüzünün unuttuğu

bir Őeyle gerildiğini gördüm. Gülümsemesi beni ŐaşırtmıŐtı
Çünkü aslında kendime söylüyordum ve saçma bile olsa sy-
lediklerimde ciddiyydim.

- *'Bir Şeyler biliyorum. Ben de hayatımı düzene koy-
maya çalışıyorum.'*

BESINCI KISIM

5. Nirvana'nın Götü.

Gecenin ilerleyen saatleri... Kent, iri sarı bir sokak köpeği gibi kendini milenyum kalabalığından silkelemiş. Sokaklarda hala eğlenmeye direten insanlar olduğunu biliyorum. Benim gibi sabaha kadar ne bulursan içmek, evin yolunu unutmak eğlenmek değildir. Özellikle hayatını değiştirmeye çalışıyorsan.

Kapıda beliren karaltı Alice'in gölgesi. Onun yatmaya gittiğini sanıyordum. Yirmi dakika önce bir şey söylemeden kalkıp beni bongla, boş bir kibrit kutusuyla ve Peter Pan'ın horlamalarıyla bıraktı. İyice acıktım. Morpi hala ortarlarda yok.

- *'Benimle gel. Sana bir şey göstereceğim.'*

Sonrasında çıplağız ve yeşil... Off! Anlaşılan hala ayılmamışım. Son dönemler bu malzemede bir gariplik var.

Ne zaman içsem afrodizyak etkiler hissediyorum. Fakat değiştirmeye çalıştığım hayatımın ilk adımlarında bir başkalaşım sürecindeyken yeni bir ilişkiye tamamen kapalıyım. Tek gecelik sportif bir yaklaşım fena olmaz fakat durumun aklımı çelip arınma sürecimi baltalayacağını da ihtimal dahilinde tutmalıyım. Bunu söylerken baştan ayağa zehir doluyum. Kendime karşı dürüst olacağım; aslında bütün bu düşünceler bir sapık gibi görünmemek için. Yanlış sinyalle uzatılan dudağın havada kalması durumuna birkaç kez düştükten sonra daha temkinli davranmaya başladım. İçten içe bana ne göstereceğini merak ediyorum. Yine de ilk adımı ondan bekleyeceğim. Ve daha ciddi bir soru: Acaba bu bir adım mı?

Yavaş hareketlerle yerimden kalktım. Kemiklerim tutulmuş. Kim bilir kaç saattir bu koltuğa gömülü, gözüm tavandaki aynada, Nirvana'ya pandik atmaya çalışıyorum? Kapıya doğru yürürken durumla ilgili olasılıkların ne kadar fazla olduğunu düşünüyordum. Çoğu Alice'in odasına girişimizden sonrasıyla ilgiliydi fakat Alice dış kapıyı açtı. Tek kelime etmeden merdivenleri tırmanmaya başladı. Olasılıklarımı güncelledim. Şimdi neden çatıya çıktığımızı düşünüyordum. Erotik olasılıklarımın neredeyse tamamını elememiştim. Tahminlerim oldukça azalmıştı fakat beynim o açığı kiremitlere oturup romantik anlar yaşamaktan, birazdan bir ölüme tanık olacağıma kadar geniş bir yelpazeyle renklendirmişti. Zaten kimse bir an sonrasını bilemez. Sadece şanslı tahminler vardır. Belki de ince hesaplar...

Alice tahta bir kapıyı aralayıp, terasa çıktı. Ben de peşinden. Beni, yıldızsız bir kış göğü ve şehir ışıkları arasında

boğuk, sisli bir deniz manzarası karşıladı. Vücudumda tutunmaya çalışan uyku, bıçak gibi rüzgârı hisseder hissetmez çekip gitti. Bedenimi gevşeten bütün zehir, şehrin ortasındaki bu metruk dağın zirvesinden şehre aktı. Yıkılma tehlikesi bulunan duvarları kırmızı şeritlerle çevirmişlerdi. Alice omuzuma dokunana kadar sessizce karanlığı izleyip aydınlanmamın (belki de ayılmanın) tadını çıkarttım.

- *‘İşte Nirvana’nın götü burası.’ Dedi Alice. ‘Burası aynanın açıldığı boyut.’*
- *‘Siktir...’ dedim. ‘Gerçek olduğuna inandığım tek portal da bu şehre açıldı.’*
- *‘Yalnız kalmak istediğimde buraya geliyorum. Burası her şeyin içinde ve her şeyden uzak. Benim gizli mabedim.’* Kutudan bir sigara çekip dudaklarına koydu.
- *‘Yalnız kalabilmek zor. Bu durum bana eski bir dostumu hatırlattı. Ona ‘bay yalnız’ derdik.’* Canım çekti ben de bir tane yakacağım.
- *‘Bahsetsene biraz.’ Dedi çakmağı bana uzatırken.*
- *‘Bay yalnız lanetliydi. Gittiği her yer, ne kadar dolu olursa olsun, 15 dakika içinde bomboş kalırdı. Birkaç farklı yerde lanetini test ettik. Bir gün sabah minibüsünde denemiştik. Herkes anlaşılmış gibi aynı yerde indi. Yol boyunca iki koltuk yakınımıza kimse oturmadı. Bir cumartesi gecesi bir bara gittik. Biz bize*

kalmamız sadece yarım saat sürdü. Bunun gibi bir ton hikâye. Bomboş bir yerde tek başına oturan birini gördüğümde hep aklıma gelir. İyi adamdı.'

- *'Şimdi ne yapıyor?'*
- *'Yalnız değil. Onu biliyorum.'*
- *'Lanetinden kurtulmuş.'*
- *'Lanetlere inanmayan biriyle tanıştı aslında.'*

Sigaranın yere düştüğünü duydum. Alice gölgelerin içinden bana bakıyordu. Bana doğru birkaç adım attı. Ona doğru döndüm. Sonrası çıp...

* * *

Nirvana'nın götünü kış gecesinde titremeye bırakıp aşağıya inmeye karar verdik. Odayla ilgili olasılıklarım geri dönmüştü. Soğuk ve öpücükle ayıltıldığım için artık daha iyi hesap yapabiliyordum. Harikalar diyarının kapısını birlikte araladık ve ensesindeki delikten Alice'in berbatlıklar dünyasına düşerken beyaz boyalı kapının buzlu camı tıkladı.

Morpi'nin gölgesi elindeki baltayla hevesimizi parçalar gibi odanın camına tıklıyordu. Bize köfte getirdiğini, yanında Alice'e bir sürprizi olduğunu söylüyordu.

Dışarıdan bulanık et parçaları gibi görünüyor olmaydık. Fakat Morpi'nin ısrarından bu görüntüyü bir nevi ışık oyunu sandığımı düşünüyordum. Toparlanmamıza fırsat

kalmadan kapı bir omuz darbesiyle açıldı. İçeri giren herif Morpi değildi. Onu daha önce hiç görmemiştim.

- ‘*N’ooluyo lan burda!!!*’ diye bağırdı.

Bize sormamıştı ve zaten hiddetle bağırılan ‘noo-luyo lan burda’ tümcesi arka arkaya söylendiğinde bir tepkidir. Sonuna kadar açtığı gözleriyle bir Alice’e bir de bana bakıyordu. Beni mi öldürse yoksa Alice’i e doğru mu yürüse? Yüzünde bir şeye inanmamış fakat inanmadığı şeyin ne olduğuna bir türlü karar verememiş bir ifade vardı.

- ‘*Durumu açıklayabilirim.*” Dedim.
- ‘*Neyi açıklıyon lan?*’ diye bağırdı. İki elini açıp geniş bir açıda bizi göstermişti.

İşte bu bir soruydu ve direk bana yöneltilmişti. Ne diyebilirdim ki? ‘*Dur! Daha sevişemedik bile.*’ Empati yapamayacak kadar çıplaktım. Elimdeki pantolonum karşımdaki öfkeli adama suçluluğumu bağıırıyordu adeta. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Çıkan gürültüye lans’ın çığlık atarak tepki vermesi üzerine adam geriye doğru döndü. Ben açıklığı yakalayıp onu ve Morpi’yi omuzladım ve kapiya yöneldim. Beni gören Sahale ne olduğunu anlamak için koridora çıktığında ikimizin arasında kaldı ve arayı açmamı sağladı.

Sonra ne oldu bilmiyorum. Aslında pek umurumda olduğu da söylenemez. Büyük ihtimal aptalca bir sebeple

ıkmyı bir sevgili kavgasının arasında kalıp Milenyum'a dayak yiyerek girecek değilim. Benim için bu durum artık kendi aralarında çözebilecekleri türden bir sorun.

Eve gidiyorum.

ALTINCI KISIM

MARMARA

6. Marmara

Sokağa inene dek durmadım. Sahale ve Morpi, talihsiz erkek arkadaşı tutmaya çalışıyordu. Üst kattan gelen seslerini duyuyordum. Giyinecek vakit yoktu. Elbiselerim elimde sokak kapısından kafamı uzatıp baktım. Hazır sokakta birkaç sarhoş hariç kimseler yokken birkaç sokak ötede giyinebileceğime kanaat getirmiştım. Önce bir ara sokağa daldım. Oradan bir apartman girişinde pantolonumu ayağıma geçirdim. Gömleğimi özensizce ilikleyip ceketimi sırtıma geçirdim.

Kuledibi'nden aşağı, denizi görene dek durmayacaktım. Cebimde hala beş milyonum vardı. Denizin kıyısında bir taksiciye ağlanıp beni eve götürmesini isteyecektim. Durumu anlatırsam acıklı bir hikâye bile uydur- mama gerek kalmaz.

Denizin kıyısına ulaştığımda gün doğmak üzereydi. Biraz dinlenip bu geceyi unutacağım. Her şeyden yeterince uzaklaştığımı düşünüyorum. Martı sesleri denizin dalgalarına eşlik ediyordu. Tekneler sulara bata çıka ilerliyordu. 'Zaman akıyor. Yerinde duran, insan.' Diye mırıldandım.

Bu denizi seviyordum. Bu şehirden nefret ediyordum. Ona alışkındım. Ve bu alışkanlık beni öldürüyordu. Oksijen gibi, soludukça bir nefes daha ölüyorsun... Fakat sokakta yapılan çıplak bir koşu adrenalin seviyesini oldukça artırıyor. Sanırım bir süre daha yaşayacağım.

Marmara bir şekilde hep elimin altında olmuştı. 70'lik bira, plastik tıpalı, yeşil şişeli kırmızı şarap yahut betonla sınırlanmış kıyısından ayakları sarkıtıp 'Ş' lerin mayıştığı bir tonda şiir okunacak bir denizdi. Birazdan gidip o denize kusacağım.

İstanbul / 19817

Sylvan Clownson

BONUS - ÖLÜ KUŞLAR

Uzun zamandır kendimin ve başkalarının hayatının, önümdeki ekrandan akıp geçişini izliyorum. Neler gördüm, neler duydum ve nelere sessiz kaldım bilseniz. Başlarda bu kayıtsızlığım beni insanlığımdan uzaklaştıracak diye korkmuştum. Fakat zaman içinde harcanmış hayatların, yok edilmiş güzelliklerin ve dünyayı kötü bir hale sokan ve beni buna bağışık bir halde koltuğuma sabitleyen ne varsa parmağımın ucundan kayıp gitmesine alışmıştım.

Gördüğüm, duyduğum ve yaşadığım şeylerin etkisi öyle kısaydı ki, başımı yastığa her koyuşumda bunca kötülüğe göz yumup susarken parmağımı ekranda kaydıran kanın bana ulaşmadığını sanıp vicdanımı sakinleştirmek zorunda kalıyordum. Bir şeyler kızmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inanmıştım. Bu inanç vicdanımı blovjobla, et ve uyuşturucuyla sakin tutmaya çalışıyordu.

Kabul ediyorum, hissizleştim ama odunlaşmadım. Şu hayattaki *taytılı*m “ekran başındaki izleyici” den öteye geçmese de hala eğlenmeyi becerebiliyor, bir şekilde *uzaktan* yaşamaya alıştığım hayatımın tadını çıkartabiliyorum. Hala öğreniyor, şaşırtıcı şekilde yeni bir şeyler görebiliyorum. Çok şaşırtmıyor ama yeni şeylerin etki süresi biraz daha fazla yani diğer şeylere nazaran. Popüler bilim siteleri, tarih ve sosyal kültür sitelerinden oluşan dağarcığım gün geçtikçe geliyor.

Bilim insanları Mars’ı kolonileştirmeyi düşünürken bazı düşünce insanları da çeşitli araştırmalar yapıyormuş.

Mutluluğun bile fazlası insanı depresyona ya da deliliğe sürükleyebiliyormuş. Yani artık daha dikkatli davranmalıyım.

Zaman içinde her şeyi normalleştirebilen gamsız ve modern beynim buradan şu sonucu çıkarttı: normal kalmayı başaramıyorsan delirmekten kaçış yok. Öyleyse eğlenmeye devam etmeliyim. Yeni bir aplikasyon edinmeli, yeni bir oyuncak bulmalıyım. Yeni dostlarla çılgın eğlencelere katılmalı, her akşam başka bir mekânda başka insanlarla birlikte görünmeliyim. Sadece yaşamak yetmez, içmeli, dans etmeli, daha fazla gülmeliyim. Sadece gülmek yetmez, bunu herkese duyurmalıyım. Sadece duyurmak yetmez, bir parti vermeliyim.

Fakat olmuyor. Mutsuzluk üzerime yapışmış katran gibi. Siyah tişört, siyah pantolon, siyah mutsuz bir bere ve bir çuval tavuk tüyü... Dolabım bunlardan ibaret.

O kadar mutsuzum ki baktığım çiçek soluyor, yürüdüğüm yollardaki taşlar eskiyor. Ve son günlerde kafamı nereye çevirsem her yerde kuş ölüleri görüyorum. Hasta martılar, bir çift melek kanadı gibi suyun üzerinde yüzen güvercin kanatları, soğuktan donmuş serçeler, yuvadan düşüp soğukta kurumuş bir kumru yavrusu... Bir sığırcık bile öldü gözlerimin önünde.

Eğlenmeye o kadar muhtaçtım ki; gözlerimi kapadım ve kafamı bir tren rayına yasladım. Rayların kulaklarıma taşıdığı titreşimlerden trenin geliş zamanını belirlemeye çalışırken kendimi spagetti westernlerindeki haydutlar gibi hissediyordum. Sefil, katrana tüye bulanmış fakat her şeye rağmen hayatın yaşanılabilir olduğunu düşünen. Gözünü *mutluluk hırsı* bürümüş azılı bir haydut. Silahlarımı çekmiş hayatın ayaklarına kurşun yağdırıyorum.

- *Dans et sürük!*

Haydutlar tren durdurmak için bir ağaç devirir yahut rayları dinamitlerdi. Ben kafamı kullanacağım. Birazdan hayatın bir tren gibi raylardan süzölüp gidişine tanık olacağım.

Trenin yaklaştığını biliyorum. Ama ayak sesleri de var. Taşları birbirine sürte sürte bana doğru yaklaşan narin adımlar... O geliyor. Rea... Her gelişinde bir şeyleri mahvediyor. Ve o her geldiğinde, ben mahvolmaya razı oluyorum.

- *Gördüğüm kadarıyla soygun iyi geçmemiş. Diyor en kadınsı tavrını takınarak.*

Beni burada bulması garip, çünkü buraya sadece kafa dinlemek için gelirim. Kafamı sadece günışığında ısınmış raylarda dinleyebilen sıradan bir şehirliyim, nesi garip? Kafamı raylardan kaldırıp ona doğru bakıyorum. Rea'nın güneşi sırtına almış siyah silueti beni mahvediyor. Kafası hafifçe sağa eğmiş, belini hafifçe kırmış, güvenli mesafeden bana bakıyor. Belindeki kemerinden çektiği 35'lik viski elinde. Ağzı bana dönük. İşim bittiğinde bir *shot* alacağım.

- *Sadece tren bekliyorum nesi garip bunun? Hem prensiplerim var. Asla yolcu treni soymam. Diye bağırdım ve raylara sırtımı vererek ona doğru döndüm.*

Rea'nın beni en son mahvedişini hatırlıyorum. Gecenin bir yarısı bir sokağın ortasına oturmuştuk. Kırmızı topuklu ayakkabıları elindeydi. Şarap şişesi yönünü yitirmekten yorulmuş, sonunda ayaklarımızın dibine yığılıp kalmıştı. Sokak yokuştı ve sarhoştuk. Dünyanın merkezinin o sokak olduğuna dair dudak ısıısıyla mühürlenmiş bir anlaşmayı imzalıyorduk. Birkaç saat sonra Rea kendi *gerçek* dünyasının yörüngesine kaymış ve ben, merkezimi yitirmiştım.

- *Bir tren soyacak kadar cesur olmadığını biliyorum zaten.*
- *Para için ya da devlet büyüğüne hakaretten kodese tıklamak istemiyorum Rea. İçeri tıklılacaksam daha ulvi olmalı. Benim hayatta kalma yöntemlerim farklı diyelim.*

Sanki o gelmemiş gibi eğilip kulağımı tekrar raylara dayadım. Bu güzel anı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Makasların tam zamanında trenin yönünü değiştiren gıcırtilı sesi bir süre daha devam edeceğimi konu alan bir şarkı gibi kulaklarımda çınlıyor. Bu sesi seviyorum. Tren büyük bir gürültüyle karşımdaki raylara sapıp önümden geçerken gözlerimi kapatıp başka dünyalar düşünüyorum. Bugün de yaşayacağım.

- *Bir korkak olmasan makasların yakınına yaslamazdın kafanı.*
- *Kendimi öldürmek istesem bir binadan atlardım. Ben trenleri seviyorum. O heyecanı... Söylesene ne işin var burada?*
- *Dolanıyorum. Dedi dolanık bir ses tonuyla.*
- *Öğlen 2 ve şimdiden kafayı bulmuşsun. Bana düğüm gibi geldi. Yeni hayat pek yolunda değil anlaşılan.*
- *Oralar karışık. Ama yine de senin durumundan iyidir. Bak benim kafam hala yerinde.*
- *Ne varmış durumumda? Süper hissediyorum.*
- *Kafasını tren raylarına yaslayarak tren bekleyen herkes durumunun iyi olduğunu söyler.”*
- *Karşılıklı susalım mı?”*
- *Bir korkak olduğunu biliyordum.”*

Bir süre sessizlik...

Kısa süre önce ağlamış. Elindeki marka kağıdı yırtılmış viskinin adı *mutсуzлuk sarhoşluğu...* Ben ise onun elmacık kemiklerinden **yansıyan güneşte**, alternatif bir hayatın hayalini kuruyorum. Gülümsemesinde başka bir yaşama dair binlerce soru...

- *Bir dahaki treni birlikte bekleyelim mi? **Şöyle baş başa?***
- *Günde sadece bir tren...*
- *Neden?*
- *Çünkü bir sonraki tren bu raylardan geçecek.*
- *Biliyordun demek...*
- *Tabi ki biliyorum. Bunu uzun süredir yapıyorum Rea.*
- ***Biliyorsan Neden yapıyorsun?***
- *Sistemin bir hata yapma olasılığını düşünüyorum. Bir gün birisi işini aksatacak ve makasları değiştirmeyi unutacak. Ama o gün bugün değil.*
- *Burada olduğunu söylediler. Anlat bakalım nedir şu tren meselesi?*
- *Siyasi...*
- *Sakinliğin sinirimi bozuyor.*
- *Bazen benim de sinirimi bozuyor. Ama kendime alıştım.*
- *Madem tren gelmedi daha sakin bir yere gidelim mi? Denizi görmek istiyorum.*

Ayağa kalkıp üzerimdeki tozu temizlerken önüme bir güvercin düşüverdi. Hasta ve can çekişiyordu. Rea ile birlikte iki meraklı çocuk gibi kuşun başına çömeldik.

- *Bu hafta önüme düşen dördüncü kuş... Nesi var bu hayvanların?*

- *Senin lanetin bu olmalı. Bir şekilde kuşlar ölmek için sana geliyor olabilir.*
- *Kendimi bir çeşit fil mezarlığı gibi hissediyorum.*
- *Bu da bir vasıf sayılır.*
- *Bilemiyorum. Bir nevi ölüm paratoneri olmak rahatsız edici... Umarım sen...*
- *Rahatla. Sadece denizi görmek istiyorum.*

Avucumun içinde korku içinde titreyen güvercini inceliyorum. Kurtulamayacak belli. Korku dolu başını parmaklarının arasına sıkıştırıp var gücümle çektiğimde Rea yüzünü buruşturup kafasını çevirdi.

- *Vicdanını sikeyim. Barbarsın sen.*
- *Sadece ben mi? Türümüzün sorunu bu Rea. Barbar cahil ve kayıtsız. Acı çekmemesi için bir canlıyı öldürebilecek tek canlı insandır.*
- *Bir atı öldürebilir misin?*
- *Sanmıyorum.*
- *Acı çekiyor ama.*
- *Bilemiyorum çok zor bir karar.*
- *Gözlerine bakıyor ve o atı seviyorsun...*
- *Yapardım ama sonrasında çok ağlayacağımı düşünüyorum.*
- *Kuş için ağlamadın ama.*
- *İlk seferinde ağlamıştım.*
- *Yine de vicdanını sikeyim. Yüzün bile değişmedi.*
- *Onun için en iyisi buydu Rea. Kendin söyledin, bunun için bana geldi.*
- *Yeni misyonun bu mu? Hasta kuşları öldürmek?*
- *Fransız devrimindeki giyotin gibi düşün. Vahşi görünür ama uzmanlar en acısız ölüm olduğunu söyler.*

- *Kafası kopmadan kimse ne kadar acıdığını bilmez pislik göt.*
- *Ne diyebilirim ki... Haklısın. Şuradaki kediye bak. Rayların gerisine pusmuş. Gitmemizi bekliyor. Kuşu gömmeliyiz.*

Rea'nın sessizliğinde elime bulaşan kanı toprağa silip tırnaklarımla küçük bir çukur kazdım ve kuşu çukurun içine atıp üzerini taşlarla kapattım.

Ben kuşun defin işlerini hallederken Rea sessizce başımda dikiliyordu.

- *Onun için bir şey söyleyecek misin?*

Bir süre sigara içmesini izledim.

- *Hayat kısa. Kuşlar ölüyor.*

Sigarayı bırakıp ayağıyla ezerken yüzündeki mutsuzluğun az önce öldürdüğüm kuş yüzünden olmadığını biliyordum.

- *Mutluluk insanı huzursuz eden bir zehirdir...dedi ve viski şişesini kafasına dikti.*

Bir yerde ellerimi yıkmalıyım.

- *Gidelim. Bugünlük tren yolunda bir ölüm yeterli. Hâlâ denizi görmek istiyorum."*
- *Şu şişeyi uzatsana...*

Tren yolunu arkamızda bıraktığımızda kedinin gelip güvercini gömdüğümüz yeri eşelediğini gördüm. Kediler çok akıllı hayvanlar. Ya da tuvaletini yapacak.

/13212

Yazar Hakkında:

Sylvan Clownson;

İstanbul'un küçük bir semtinde işçi sınıfı bir sağ lob ile burjuva
bir sol lobdan dünyaya geldi.

Sizi ilgilendiren kısmı: Hala yaşıyor.